

Vik bewaakt als een politieagent met gespreide armen en alziende ogen het veld van boer Tractor, weer of geen weer. Hij moet het verkeer in de lucht regelen en ervoor zorgen dat de vogels door blijven vliegen. Hij beschermt de gewassen. Zo'n vogelverschrikker maakt van alles mee: plagerijen, stank, een achtervolging, ziekte, vreemd bezoek, een staking. Dat is dus niet altijd de schuld van de vogels. Je zou Vik zelf af en toe zo'n beetje een pechvogel kunnen noemen. Maar groeien doen ze toch, de planten. Al moet Vik weleens flinke meppen uitdelen. Al warmt de aarde alsmat op.

Een

Waarin Vik het niet meer ziet zitten

Vik zucht diep. Dan wordt hij plotseling door een hevige hoestbui overvallen. Hij valt bijna van zijn stokje. Zijn donderbroek wappert rond zijn benen als een verkouden vlag. Verdomde pestfabriek, denkt hij. Want dat is het weer eens: de wind zit in het verkeerde gat. Hij jaagt smerige rook en stank over het veld dat Vik de vogelschrik moet bewaken. Nou, een voordeel heeft dat wel: door al dat hoesten en kuchen en rochelen en pruttelen durft kind noch kraai op het veld te komen. Ze zijn bang. Precies daarom staat Vik de vogelschrik er: om te beletten dat er iets ergs met de gewassen gebeurt.

Maar ach, wat heeft het allemaal voor zin, denkt hij droevig. Die stinkfabriek verpest alles wat groeit en bloeit. Dat is veel erger dan duizend boze vogels die hem bombarderen met hun kakkbommetjes of honderd deugnieten die aan zijn piekharen trekken. Potverdorie, zijn keel gloeit als een hoogoven. Hij zal zeker wel weer fabriekskoorts hebben.

'Is er een dokter op het land?' roept hij schor. Niemand hoort hem. Er drijft alleen een statig zeilpaard in de lucht voorbij. Het trekt zich niks van de wind en de rook aan.

'Hei!' roept Vik. 'Hei! Jij daarboven!'

Het wolken zeilpaard heft zijn staart als een vraagteken: 'Wat moet je?'

'Haal een dokter! Ik voel me zo ziek als een paard!'

'Als een hond zul je bedoelen, lelijke bliksem!' roept het zeilpaard. Het galoppeert vrolijk door naar het noorden.

'Onbeleefd gedierte,' mompelt Vik. Even voelt hij aan zijn gezicht. Zo erg is het nu toch ook weer niet. Vogelverschrikkers moeten er vreselijk uitzien. Dat is hun taak. Boos kijkt hij het verwaande zeilpaard na, tot het een verre stip aan de horizon is geworden, waar de lucht de aarde raakt.

Vik zucht nog dieper dan daarnet. Die stank zal nooit meer verdwijnen. In die fabriek werken de mensen dag en nacht door. Ze wisselen elkaar voortdurend af. Ze werken in ploegen. Wat ze daar dan wel mogen maken? Dat zou je nooit kunnen raden. Al die stank en toch... maken ze er iets heel moois. Dat is best mogelijk: dat je aardige dingen hebt die er echter eerst even vreemd moeten uitzien voor ze echt bestaan. Ze stinken bijvoorbeeld, of ze brengen nare geluiden voort, of ze zien er eerst afschuwelijk uit vooraleer ze dus dat aardig ding worden. Dat is ook het geval met de stierlantijntjes.

Hé?

Hoe zien die aardige dingen er dan wel uit? Stierlantijntjes?

Ha! Daar kan Vik over meespreken. Stierlantijntjes hangen gewoonlijk in de lucht. In drie gevallen beginnen ze te klappertanden: als ze bang zijn, als het koud wordt en als je er met kersenpitten naar schiet. Stierlantijntjes kunnen ook in bomen hangen, aan mensen, aan prikkeldraad of doodgewoon in kamers van huizen. Een kudde bestaat gewoonlijk uit zestien (16) stierlantijntjes. Ze lijken heel goed op slingers, linten en slierten met gespikkelde confetti versierd. Elk dorp en elke stad heeft zo zijn Stierlantijntjesdag. Het belangrijkste moet nog vermeld worden: ieder stierlantijntje draagt een rood lapje voor het linker- of het rechteroog. Daarom worden ze ook soms roodlapjes genoemd. Het is van geen belang welk oog. Ze kunnen het niet hebben dat je ze onverwacht kust of een klopje op de schouder geeft zonder dat ze je horen afkomen.

‘Hatsjoem!’ doen ze dan. ‘Hatsjoem!’

Stierlantijntjes zijn nuttig. De kinderen houden ze als speelgoed. De grote mensen kopen ze om hun baby’s op te passen en hun peuters en kleuters zoet te houden. Vroeger stond er geen fabriek. Dat weet Vik de vogelschrik nog heel goed. Zo ver je kon kijken, waren er velden en bomen.

‘Hatsjie! Hatsjie! Hatsjie!’ doet Vik. Vierentwintig meter in de omtrek schrikken gewas, kruid en onkruid zich een hoedje. In mierenland wordt een aardbeving gemeld. En kijk, potdorie: nu begint het nog te regenen ook. De wind zal verdwijnen. De stank zal dan nog langer boven het veld blijven hangen. Treurig kijkt Vik om zich heen. Er is niemand te zien. Geen vogels in de lucht, geen jodelende kinderen op de weg. Boer Tractor zit thuis zijn rekeningen na te pluizen, zoals elke middag. Gezellig binnen. Ginder, aan de rand van het veld, is een bosje. Mm, doet Vik. Zou hij... ? Regent het nog niet wat harder nu? Mag een verkouden vogelverschrikker wel schuilen? Vik rilt. Hij schudt zijn piekharen als een natte poedel. Nog een keer loert hij in het rond en dan...

Hup! Huphuphuphuphuphup! Met enkele vlugge sprongetjes duikt hij het bosje in. Ziezo. Nu heeft hij tenminste een dak boven zijn hoofd. Een bladerdak. En niemand ziet hem. Vik gaat in kleermakerszit op de grond zitten. Dat gaat

niet zo makkelijk. Een vogelverschrikker is een stijf houderig ding. Dan kijkt hij over het veld uit. Het regent zacht. Je hoort het geruis. Even voelt Vik zich een ietsepietsie meer in zijn schik.

Twee

Waarin een rookwolk woedend wordt

Vik duwt een tak opzij en buigt zich wat voorover. Nu kan hij de stierlantijntjes-fabriek zien. Ai, wat een droevig gebouw. Tja, geen enkele fabriek ziet er fraai uit. En vroeger was het nog veel erger. Toch komen er soms mooie dingen uit: troetelberen, drop, bouwdozen... Neem nu bijvoorbeeld...

'Asjemenou!' roept Vik plotseling uit. Hij wrijft zich de ogen uit en kijkt wat scherper toe. Droomt hij? Ziet hij vreemde dingen door die fabriekskoorts? Dingen die niet kunnen zijn? Nee hoor: daar... daar boven die schoorsteen op de fabriek... Kijk! Ongelooflijk!

Altijd verlaat een reusachtige rookpluim de schoorsteen. Maar nu... Vik krabbelt verbaasd overeind en kijkt met open mond toe. De rookpluim heeft de vorm van een mensenhoofd aangenomen. Zacht heen en weer wiegend staat daar een supergroot hoofd op de schoorsteen. Vik zet nog een stap vooruit. Zijn piekharen haperen in de takken.

'Au! Au!'

Voorzichtig plukt hij zich los uit de armen van de struik.

'Wel heb je van je leven,' mompelt hij dan. Hij knijpt zich even in de arm en trekt er enkele pijltjes stro uit.

'Au! Ai! Waarachtig, dit is echt! Ik droom niet!'

De rookpluim blijft aan de schoorsteen hangen. Het mensenhoofd krijgt langzaam ogen, een mond, een neus, haren... Allemachtig!

'Oei!' schrikt Vik plotseling. Even lijkt het erop alsof het hoofd als een ballon de lucht in wil gaan. Maar nee: het is de hals die nu ook tevoorschijn komt, als een dikke steel. Dan stopt het. Het hoofd lijkt nu wat op een reuzenzwam. Vik ademt diep in en uit. Hij schudt zijn hoofd. Wat nu? Dat heeft hij nog nooit in zijn hele vogelschrikleven meegemaakt. Hij die altijd zelf iedereen doet schrikken! Zijn magere benen beven zowaar in zijn donderbroek. Kijk: nu krijgt die eh... rookwolk ... eh ... dat rookhoofd ... kleuren. De haren worden spinaziegroen, de ogen zo zwart als een maanloze nacht. Brr... En die oogleden, net twee scheuren in dat gezicht, gaan nu meer en meer open. De ogen worden als soepborden zo groot. Vik doet weer een sprongetje achteruit. Plotseling grijnslacht het wiegende hoofd. Huu! Een gerimpelde appel uit de vorige herfst is mooier. O, en nu groeit er een lange hagelwitte baard aan, zoals de Chinese mandarijnen er een hebben.

Potvolkkoffie, wat krijgen we nu? denkt Vik. Hij durft zeker niet meer terug naar zijn vaste standplaats op het veld. En dat vormt een probleem. Straks komt een zwerm durfnieten of een klad schreeuwerig vliegvee neerstrijken, om haasje-over en tafeltje-dek-je en wie-niet-weg-is-is-gezien te spelen. Dat zou net zo erg zijn als een kudde leverzwijnen en hoolifanten, of een heuse zevenstorm die over het veld giert en alles platlegt. Al die mooie gespikkelde grolmopsplantjes (later meer hierover in hoofdstuk 16) naar de haaien! Brr, hij mag er niet aan denken. Boer Tractor zou razend zijn.

Wat moet hij in hemelnaam doen? Dat vervaarlijke rookhoofd ginder spiedt voortdurend de omgeving af. Met zulke grote ogen ziet het natuurlijk alles. Het is net of hij weet dat... net of hij iets zoekt. Het zweet breekt Vik uit.

‘Misschien weet hij wel dat ik op het veld thuishoor,’ mompelt hij. ‘Help, wat moet ik doen? Niet doen? Sluipen als een indiaan? Spurten als een atleet over de honderd meter? Wachten tot het donker wordt? Mij als viervoeter vermommen?’

Hevig tobkend plukt Vik aan zijn rafelige sik. Nog even en hij had een sik. Rustig maar. Zou hij... Zou hij durven... ?

Ha! Plotseling krijgt hij... Maar dan... O nee...

‘HA... HA... HA... HATSJIE! HATSJOEM! HATSJIE!’

‘AA IE IE AA OE IE IE,’ klinkt het van overal.

Vik niest zo hard dat hij pardoes uit zijn schuilplaats tuimelt. Nu heeft hij natuurlijk verraden waar hij zit. Vliegenvlug scharrelt hij overeind. Hij wil weer naar zijn plek op het veld spurten, maar...

‘HEE! JIJ DAAR MET JE PIEKHAREN!’ buldert een stem. Huu!!

‘Ik... ? Ik... ?’ roept Vik dunnetjes. Hij prikt met zijn wijsvinger in zijn mager lijf.

‘JA, JIJ, WIE ANDERS!’ zegt het hoofd streng. ‘Ik heb het niet tegen de koning hoor. Ik zie hier niemand anders. Wat moet jij daar in dat bosje? Waarom verberg je je?’

Verschrikt kijkt Vik naar het bosje, en dan weer naar de boze schoorsteengeest.

‘Eh... Ik eh...’ hakkelt hij.

‘Moet jij de grolmopsplanten op het veld van boer Tractor dan niet bewaken, magere pierewaaier?’

Verdorie, denkt Vik.

De fabriek ligt nog een flink stuk van het veld verwijderd, maar die spookstem klinkt zo verduiveld dichtbij. Hoort iedereen in de omgeving die? Boer Tractor ook?

‘WEL?’

‘Eh... Het begon te regenen,’ antwoordt Vik bedeesd. ‘En ik dacht... Voor een paar minuutjes...’

‘Weer of geen weer: op je plaats, jij stroslungel! Op je post blijven!’

onderbreekt de stem.

'J... J... Ja meneer.'

'Django is de naam. Onthou die. Ik hou je altijd in de gaten. Onthou dat ook. Ieder zijn taak: ik bewaak de stierlantijnen, jij de grolmopsen. Zo hoort het. We moeten vooruit in de wereld.'

'Eh... Ja, precies,' knikt Vik. 'Eh... meneer Django.'

'AAN HET WERK DAN!' buldert die bullebak van een Django.

Huphuphuphuphuphup...

Met wapperende vanen en haren holt Vik nog veel vlugger dan daarnet weer naar zijn vaste plek. Bibberend van de kou en de miserie strekt hij zijn graatmagere armen uit, zoals van hem verwacht wordt.

'In de houding!' roept Django streng. Zijn ogen flitsen vervaarlijk.

Fluks spring Vik stijf en stram in de houding, tot hij er bijna de kramp van krijgt. Blijft dat verrekte rookhoofd daar nog lang aan die schoorsteen haperen?

Na vijf minuten ongeveer gluurt Vik van onder zijn piekharen kapsel naar de fabriek. Er is niemand meer te zien. Rookpluim na rookpluim verlaat weer de schoorsteen, zoals gewoonlijk.

'Oef,' zucht Vik. Hij krabt zich even op zijn neus. Het lijkt wel een nare droom. Heeft hij werkelijk ginder in dat bosje... ? Zou die vreselijke Django echt... ? Vik knijpt zich weer in de arm. Potvolkoffie. Onophoudelijk houdt hij de schoorsteen in de gaten. Hij weet het niet meer heel zeker. Het kan de fabriekskoorts geweest zijn. Gelukkig regent het nu niet meer.

'Kss... ! Grr... !' doet hij plotseling. Hij zwaait met een van zijn lange armen. Vanuit zijn ooghoek heeft hij gemerkt dat Boliet de pechvogel op de loer ligt. Boliet is sneller dan de wind, maar nu heeft hij weer pech: Vik waakt nog scherper dan vroeger over de grolmopsplanten.

'Kss!! Weg jij!!'

Klapwiekend verdwijnt Boliet maar weer. Hij vindt het jammer dat hij geen kakbommetje kan droppen op de kop van die magere lat op het veld. De voorraad is op.

Zo valt de avond over het veld. Vik doet een kort schemerslaapje. Dat is goed voor iemand die wat koorts heeft. En het was ook een vermoeiende dag.

Kijk: nu is hij alweer wakker, mager en gezond. Hij bukt zich, trekt een blad van een grolmopsplant en begint smakelijk te kauwen.

'Au!' doet de grolmops.

'Kop dicht!' beveelt Vik. 'Of ik hou een staking!'

'Smakelijk, meneer de vogelschrik,' wenst de grolmops hem dan onderdanig.

'Mmmm,' doet Vik. Het smaakt naar verse westenwind. Het is van lek-mijnlipje. Heerlijk.

Drie

Waarin een onzichtbaar windekind verzen verzint

Die dag waait er een hevige wind. Het lijkt erop alsof hij van alle kanten tegelijk komt.

Misschien zijn er wel vijf windstreken, denkt Vik.

De ergste wind vindt hij de noordoostenwind. Die doet het meest pijn. Maar soms blaast en holt die zo hard door dat hij weer in het westen belandt en wat zachtere westenwind wordt. Geen groot probleem dus: alles verandert voortdurend.

Oei! Wat vliegt daar nu weer? Even niet opgelet. Het lijkt wel een vlinder. Snap! Vik graait met zijn lange armen door de lucht. Beet! Het is een stukje papier. Er staat iets op. Vik leest. Hij wordt zo rood als een tomaat.

VIK IS ZOT

HIJ VRIJT MET EEN MARMOT

DE MARMOT VLIEGT WEG

MAGERE VIK HEEFT DIKKE PECH

‘Bah! Een kwelbriefje!’ zegt hij. Met boze ogen speurt hij het veld af. De weggetjes om het veld. Het bosje. De omgeving van de fabriek waar stierlantijntjes gemaakt worden. De boerderij van boer Tractor. De andere velden. De bomen in de verte. Er is geen kat te zien. Hij hoort alleen het fluiten van de wind.

‘Tja,’ zegt hij. Hij maakt een prop van het stuk papier en gooit die tussen de grolmopsplanten.

‘Hi hi hi,’ grinniken enkelen.

‘Moet jij dan niet sorteren, domme weggooier?’ gromt er een. ‘Je vervuilt je eigen veld.’

Vik hoort het niet: hij is te druk met boos-zijn. Of misschien doet hij alsof zijn neus bloedt. Dwaze planten. Een of ander windekind wil mij vast een poets bakken, denkt hij, maar ik laat me niet verstrooien. Ik hou mijn aandacht bij mijn werk. Boer Tractor houdt immers een oog in het zeil. Django houdt een oog in het zeil. Ik hou een oog in het zeil. Drie ogen in het zeil dus, voor zoveel gespikkelde grolmopsplanten.

Streng als een schoolmeester bekijkt Vik voor de achtste keer die dag elke plant op het veld. Dat duurt een tijd, want er zijn 86 rijen van 227 planten elk.

‘Ze zien er behoorlijk uit,’ zegt hij trots tegen zichzelf. ‘Ze groeien ook goed. Alleen die verste rijen ginder, dichterbij de fabriek...’

‘HEI JULLIE!’ roept hij plotseling.

De 85ste en de 86ste rij schrikken op.

‘GROEIEN! NIET SUFFEN!’

Al de bladeren van de planten bewegen nu hevig, als een ola van mensen op een voetbaltribune. Dat betekent in plantentaal dat ze ja-knikken. 'Oké,' gromt Vik. Hij knikt, trots op zichzelf. Hij heeft het hier voor het zeggen.

Wanneer het weer rustig geworden is, vliegt er weer zo'n onnozel vodje door de lucht. Pats! Het hapert zomaar aan Viks lange neus. Nu moét hij wel...

TWEE FLAPOREN
NEUS VANVOREN
STEEDS DE HIK
IK HEET VIK

'Alle grolmopsen op aarde!' mompelt hij. Wie houdt hem hier voor de gek? Het is weer zo'n mal vers. In hetzelfde handschrift. Nu wordt hij knalrood. Zijn stro begint opgewonden te ritselen. Nijdig kneedt hij het onnozel vers tot het een piepklein propje wordt. Hij merkt ook plotseling dat de grolmopsen hem nieuwsgierig aanstaren. Eet die vogelschrik nu papier? Ha ha! Ze denken toch niet... Hij stopt het propje in zijn mond.

'Hé!' protesteert een plant op de achterste rij. Vik kauwt dapper door. Dan slikt hij het propje in. Zo. Weg met die rommel. Het is helemaal niet lekker. Het smaakt naar slechte verzen.

Heel in de verte, gedragen op flarden wind, hoort hij gelach van kinderen. 'Poeh,' doet hij. Want hij weet het ondertussen wel. Hij kijkt niet eens meer op. Het is weer dat windekind. Je ziet het nooit. Het houdt zich altijd verborgen. Het leeft van het poetsenbakken. Eigenlijk heet het Wabliefkind. Het woont met zijn Bliefmoeder in het eerste huis van het dorp. Er is nog iets waar Vik bang voor is: Wablaf, de hond van het Wabliefkind en zijn Bliefmoeder. Als die aan de slip van zijn jas hangt... ai ai ai.

Waaien dat het nu doet! De wind giert als een dolleman. Zo vliegt de stank van de fabriek ook veel vlugger voorbij. Alles heeft zo zijn voordeel.

Vier

Waar in een staking uitbreekt

Ja: Vik heeft het wel gedacht. Tegen de middag is het al zover. Het is allemaal begonnen met hoesten en kuchen. Twee keer al heeft hij vermanend de vinger in de lucht gestoken. Twee keer al heeft hij hard tegen de wind in moeten schreeuwen: 'HE JULIE DAAR ACHTERAAN! VOORTGROEIEN! NIET SUFFEN!' Maar nu staan ze er weer slapjes bij. Hun bladeren hangen neer, als de oren van bange hazen. De hele 85ste en 86ste rij grolmopsplanten staken. Ze willen

niet meer doen wat ze moeten doen: groeien. Tweemaal 227 stakers! Wat nu gezongen?

Klokslag twaalf uur roept Vik voor de derde keer. Hij zet zijn handen in zijn heupen en neemt een dreigende houding aan. Nee, ze bewegen niet. Ze willen van geen liefde weten. Dan maakt hij met zijn handen een toeter voor zijn mond:

‘WAT IS ER? GEEF UITLEG!’

Eindelijk richt zich een grote grolmopsplant op.

‘Ahum ahum,’ zegt hij, diep in zijn steel zijn keel schrapend. ‘In naam van de achterste rijen, de nederigsten, deel ik u heden mee, geachte heer vogelschrik Vik, dat het hier vre-se-lijk stinkt. Werken kunnen we dus niet meer. Het wordt alsmaar erger. In plaats van te groeien, verschrompelen we elke dag iets meer, geachte heer. We worden kleiner!’

‘Ja? En dan?’ schreeuwt Vik terug. Hij weet niet goed wat zeggen. Hij windt zich op. Dit is nog nooit gebeurd.

‘Wat kan IK daar aan doen?’

Even blijft het stil. Dan zegt de woordvoerder van de grolmopsen: ‘U moet onderhandelen met Django. Zo kan het niet verder. Wij eisen frisse lucht, zoniet...’

‘Wie is die Django?’ vraagt Vik.

‘Dat weet u zelf best, meneer de vogelschrik,’ antwoordt de grolmops slim.

‘Doet u maar niet alsof.’

Verdorie, denkt Vik, ze trappen er niet in. Ze zijn op de hoogte. Zouden ze misschien ook al...

‘Eh... Hoe doe ik dat? Onderhandelen?’

‘Lok hem uit zijn schoorsteen door met uw armen te molenwieken!’

‘Maar er moeten toch stierlantijntjes gemaakt worden! En er werken daar ook zoveel mensen die...’

‘Dat kan ook zonder stank. Daar bestaan filters voor. En allerlei toestellen om te zuiveren. Geen stank voor dank! Nee, dank u!’

‘O la la! Jullie zijn wel verdraaid goed ingelicht!’

‘Ons stakingscomité bestaat uit de schranderste planten. En we zijn met heel veel. Dat is onze sterkte. Wel? Wat wordt het?’

Vik knabbelt zenuwachtig op zijn sik.

‘Okidoki!’ roept hij dan. ‘Beloven jullie dan dat je weer je best gaat doen? Boer Tractor is een strenge baas!’

‘Weten we! Eerst onderhandelen, dan beloven!’ klinkt het in koor.

‘Al goed! Al goed!’ roept Vik naar de stakers. Nu is hij erg opgewonden. Zie: hij begint warempel met die ellenlange armen van hem te molenwieken. En... wat gebeurt er? Inderdaad?

De wind gaat plotseling liggen. Een machtige stem klinkt over het grolmopsenveld. Het is een bekende stem.

‘WAT IS HIER VOOR DE DUIVEL ALLEMAAL AAN DE HAND? WIE STOORT MIJN MIDDAGDUTJE?’

Huu! Vik herkent onmiddellijk de stem. Hij staart met open mond en geheven armen naar de schoorsteen van de fabriek. Hij lijkt nu wel een wasen beeld in een museum. Django! Ah! Plotseling begrijpt hij het. Hij laat zijn armen weer zakken. Het supergrote hoofd met de lange hagelwitte baard verrijst nu helemaal uit de schoorsteen.

‘Ze...’ begint Vik.

‘Wachten!!’ snauwt Django. ‘Wachten tot ik er helemaal ben! Zie je dan niet...’ Het duurt een hele tijd voor dat gekke hoofd helemaal uit de schoorsteen is gewurmd. En dan moet er ook nog een steel, nou: een hals aan.

‘Nou?’ klinkt het dan.

‘Ze... Ze... Ze staken!’ roept Vik. ‘Ze willen niet meer werken. Ik moet... Ik eh...’ Hij struikelt zowat over zijn woorden, hoewel hij stilstaat. Django laat zijn strenge blikken over de rijen grolmopsplanten glijden. Die krimpen allemaal een beetje ineen. Ze worden bang.

‘Allemaal?’ vraagt hij dan bars. ‘Iedereen?’

‘Bijna,’ knikt Vik. ‘In ieder geval uw naaste burens. Dat zijn de grootste, nou: de kleinste stakers.’

‘Zozo,’ gromt hij. ‘En wat moet er dan wel gebeuren hé? Waarom wordt er gestaakt? Waar gaat dit over?’

Oei. Daar durft Vik niet goed op te antwoorden. De grolmopsen doen het dan maar in zijn plaats. Samen voelen ze zich sterk.

Ze roepen: ‘WEG MET DE STANK – WEG MET DE STANK – WEG MET DE STANK’.

‘Sst! Sst!’ doet de vogelverschrikker, nu zelf verschrikt. Het helpt niet. Ook Django schrikt even. Hij wiegt hevig heen en weer. Straks tuimelt hij nog naar omlaag.

‘Hm hm,’ gromt hij. ‘Stank hé? Stinken dus, zoals ze zeggen. Ja ja. Stinken.’

Dan wordt het stil. Het opstandige koor van de grolmopsen zwijgt. Het is erg vervelend als ze zeggen dat je stinkt. En wie stinkt hier nu eigenlijk? Vik plukt zenuwachtig aan een knoop van zijn jas. Django tuurt nadenkend in de verte. Hier wordt diep, diep gepeinsd. Dat zie je zo.

‘Wat stellen jullie dan voor?’ dondert Django plotseling.

Nu golft er een ola van schrik door de plantenrijen. Dan heft de dapperste onder de grolmopsen haar bovenste bladeren.

‘Een filter!’ roept zij. ‘Een filter op de schoorsteen! Dat helpt. Ons comité van stakers heeft de zaak onderzocht. Je moet er een filter op zetten. Zoals op de uitlaten van de bussen in het verkeer.’

‘En dan?’ vraagt Django. ‘De stank blijft dan toch? Bij stukjes en bij beetjes? Ge-filterde stank?’

Dat is slim opgemerkt van dat rookhoofd.

‘Verdelen is heersen,’ zegt de grolmops. ‘En dat geldt ook voor stank. Beter om het halfuur een klein stukje stank dan een heel uur de volle lading. De baas van de fabriek moet de grootste stank maar onder de grond stoppen. Weg, naar pierenland. Daar hoort het te stinken! Niet hierboven.’

Hier en daar klinkt applaus en geritsel van bladeren.

‘Goed,’ zegt Django. ‘Ik doe het voorstel. Naar mij wordt altijd geluisterd. En jullie: aan het werk! Ieder zijn... ‘

Ze kunnen de rest van zijn zin niet meer horen, want met een grote hoestbui zakt hij vliegensvlug weer in de schoorsteen. Misschien is ook wel een ietsepietsie beschaamd, omwille van die stank.

Vik slaat een zucht van opluchting. Ook hij voelt zich wat ongemakkelijk: eigenlijk hebben de grolmopsen zelf het woord gevoerd. Vooral die ene dappere. Hij, de baas van het veld, staat er een beetje voor spek en bonen bij. Ach, volgende staking beter, denkt hij.

Vijf

Waarin alles weleens afgelopen zou kunnen zijn

Een probleem komt nooit alleen, zeggen ze. Dat kan best wel waar zijn, maar je zult er zelf maar mee te maken krijgen. De staking is nog maar net achter de rug. De stank is eindelijk een beetje minder geworden. Maar wat gebeurt er nu toch weer!? Een groepje vreemde vogels komt het veld op. En het zijn echt wel vreemde vogels. Vik heeft onmiddellijk begrepen dat hij zich koest moet houden.

Vier dure heren met laarzen aan stappen wijdbeens tussen de grolmopsplanten door. Een vijfde heer doet het ze voor: boer Tractor. Die ziet er ook al wat deftiger uit dan gewoonlijk. Hij heeft zelfs een hoed op. Even piept Django’s hoofd uit de schoorsteen tevoorschijn. Verbaasd gluurt hij naar het vreemde bezoek. Dan verdwijnt hij weer, want er komt een hoestbui opzetten.

Vik volgt al hun bewegingen. Zijn ogen draaien en keren en rollen in zijn hoofd. De heren verspreiden zich over het veld. Ze roepen en ze wijzen. Ze nemen grote hinkstappen. Ze kijken door vreemde toestelletjes. Ze schrijven in piepkleine boekjes. Wat een drukte. De planten trekken stilletjes hun bladeren in. Ze maken zich zo klein mogelijk. Boer Tractor beent van de ene naar de andere heer, met een sigaar als een duikboot in zijn mond. Zijn hoofd ziet zo rood als het roodlapje van een stierlantijntje. Wat is hier verduiveld aan de hand? denkt Vik. Hij vreest het ergste.

‘Hei... Psst... ‘ fluistert een van de grolmopsen. ‘Hei! Weet jij wat er gaande is? Er is iets niet pluis.’

‘Nee,’ fluistert Vik terug. ‘Vertel eens. Is het erg? Weet jij meer?’

‘Mega-supererg!’

‘O!’

‘Ze meten het veld op. Dat is geen goed teken. Misschien komt er wel een autoweg, hier dwars door ons heen. Of een parkeerterrein, helemaal boven op ons!’

‘O, oei,’ knikt Vik. ‘Dat is een ander paar mouwen. Slecht nieuws. En boer Tractor... Laat die dit zomaar toe?’

‘Het is een kwestie van centen hé,’ fluistert een andere grolmops. ‘Die heren betalen dubbel en dik hoor.’

‘Tja, de vooruitgang, nietwaar,’ zucht een derde.

‘Sst!’ doet Vik plotseling. De drukke dure heren zijn nu heel dicht tot bij de vogelverschrikker gekomen. Hij kan makkelijk horen wat ze zeggen.

‘... voor achthonderd auto’s,’ bromt de ene stem. ‘Nooit meer parkeerproblemen voor de fabriek. Die zijn van de baan, om zo te zeggen, ha ha.’

‘Wat denk jij, Ferdinand?’ vraagt een andere stem.

‘Hm ahum,’ doet die Ferdinand. ‘Ik denk ahum eh dat eh... tja... zoveel mensen werken er nu ook niet in die fabriek hé Louis. Maar met een supermarkt erbij... ja hoor... dat is dan wel de moeite waard.’

‘Moeten ze gewoon parkeren of schuin inschuiven? Je weet wel: zo’n grote visgraat bouwen. Het is nog mooi ook, ha ha.’ Dat is de stem van boer Tractor. Oei, denkt Vik. Het is allemaal erger dan hij vermoedde. Hij kan zijn werk kwijtspelen. Een parkeerterrein plus een supermarkt! Dan zal dit veld hier heel zeker helemaal verdwijnen onder het beton.

‘Hi hi! Wat een lelijke bliksem!’ lacht plotseling een van de vier heren. Hij staat vlak voor Vik. Die blijft doodstil staan. Geen strohalmpje beweegt aan hem. Hij durft zich niet te verroeren.

‘Hei Tractor! Lang heb je die magere lat hier niet meer nodig!’ roept de man nu.

‘Wie? Wat?’ roept Tractor, want hij is alweer op de terugweg.

‘Die dunne Jan Kalebas hier!’

Dat is te veel voor Vik!

Al die nare geruchten, dat vreemde bezoek, die dure wijsneus met zijn modderlaarzen die hem zomaar vlak voor zijn gezicht een lelijke bliksem noemt...

PATS!!

De arm van Vik de vogelschrik schiet als een raket vooruit. Recht op de snufferd van die sjeke sufferd.

‘AAUUWWGRRMPFF!!’

De kerel valt languit tussen de grolmopsplanten.

Zes

Waarin Vik ze allemaal naar de maan wenst

Het is weer eens volle maan. Dat is het sein voor de vergadering van de muisdieren. Vik wipt van zijn stokje. Zoals elke vogelverschrikker trommelt hij vannacht zijn muisdieren op: Patsboem, Ratata, Triptronde en Gekjestekje. Het zal gezellig druk worden, want uitgerekend vannacht is Ratata jarig: 16 jaar! Dat moet natuurlijk gevierd worden.

Vik steekt zijn dwaallampje aan. Hij stapt voorzichtig tussen de slapende grolmopsen door. Nee: dat lampje gebruikt hij niet om bij te lichten. Het is immers volle maan. Die gooit voldoende licht naar de aarde. Nee: hij lokt er zijn muisdieren mee.

‘Psst! Patsboem!’ roept hij zacht. ‘Ratata! Psst! Triptronde! Heihei! Gekjestekje!’

Het duurt niet lang. De muisdieren hebben het bekende dwaallicht natuurlijk allang in de gaten. Vrolijk springen ze uit hun nesten en holen tevoorschijn. Ze wonen ieder in een windstreek op het grote veld, onder de grond.

‘Kom,’ wenkt Vik. ‘Volg me maar naar de Muisdierenplaats. En... proficiat, Ratata, met je zestien jaren. Van harte.’

Vergadering? Verjaardagsfeest? Het gaat er wild aan toe na een tijdje. Er zijn hevige discussies.

‘... maar is de maan eerst helemaal rond en schilfert ze dan af zoals je schijfjes van een aardappel kunt snijden of begint ze heel klein met een flinterdunne sikkel en groeit ze daarna weer tot... tot eh... eh... bah.’

Steeds harder pratend probeert de jarige Ratata zijn ellenlange vraag af te ronden. Daar krijgt hij de kans niet toe want...

‘Eerst een schijfje!’ roept Triptronde.

‘Nee: een groot muntstuk!’ brult Gekjestekje.

‘Een sinaasappel!’ roept Triptronde weer. ‘Of nee: een bol kaas!’

‘De maan is een planeet die het zelf wel weet!’ giechelt Patsboem.

Vik schudt zijn hoofd: ‘Geen planeet, Patsboem.’

Asjemenou. Ratata, het feestbeest, zit beduusd tegen die schreeuwlelijkerds aan te kijken. Die betweters! ZIJ slapen gewoonlijk als rozen. O ja. Maar HIJ... Hoe is het allemaal begonnen?

Tja: hij heeft weer eens de slaap niet kunnen vatten. Dat overkomt hem heel vaak. Ratata is zo’n piekeraar. Die wordt heel vaak wakker om over dingen na te denken. En net vannacht is hij nog jarig ook. Met die grote volle maan boven het veld. Triptronde en Gekjestekje en Patsboem hadden het feestvarken met een cadeau verrast: een wekker. Een leuke, spiksplinternieuwe wekker. Hij

heeft de vorm van een haan, met kleurrijke veren in zijn staart. Kraaien doet hij warempel ook echt.

‘We weten dat je vaak niet kunt slapen,’ zei Gekjestekje. ‘En wanneer ’s avonds je ogen weer eens niet open willen...’

‘... omdat je tijdens de dag voortdurend aan de maan hebt liggen denken...’ vulde Triptronde aan.

‘Ja, dat kun jij wel goed gebruiken, zo’n ding!’ riep Patsboem.

‘O... eh... dank je wel. Ja, dat komt net goed uit. Vandaag heb ik weer...’ zei Ratata.

Ze begrepen allemaal wat hij bedoelde.

Zo is het begonnen. Die Ratata met zijn piekerhoofd!

‘Natuurlijk slaap ik ook wel een beetje, zoals alle muisdieren, overdag. Maar het minste gerucht of het kleinste streepje licht maken me wakker. Misschien ben ik heel gevoelig. Zo ben ik nu eenmaal,’ zegt de jarige gewichtig.

‘Ben jij inderdaad even een overgevoelig muisdiertje, zeg!’

‘Dan bestudeer ik de maan, in gedachten. Zoals de geleerden. Je hebt verschillende vormen. Soms is ze er zelfs helemaal niet. Als ze wel aan de hemel staat, zoals nu, is het een heel mooi ding. Het blijft nooit gelijk.’

‘Ben je niet een beetje maanziek?’

‘Je lijkt juffrouw Marjolein de Huismuis wel, zeg!’

‘Ja, die denkt dat de maan van kaas gemaakt is.’

‘Typisch muis!’

‘Maar zijn wij zelf ook niet muisdieren?’

‘Er is wel een verschil met de huisdieren hé.’

‘Een sikkkel, een schijf, een volle bol...’

‘En je vergeet nog de halvemaan.’

‘Waar is de andere helft dan?’

‘Ook vergeten?’

‘Whoehaa!!’

‘Ja, juist, maar... Hoe komt dat nou? Wordt de maan nu elke nacht dikker of juist weer dunner?’

‘Ja!’

‘Nee!’

‘Ze vermagert elke nacht! Eerst is ze er helemaal en dan...’

‘Hi hi, je raaskalt, malle!’

‘Slaap jij misschien ’s nachts, Ratata?’

‘Zeg eens, je hoeft niet zo...’

‘Elke dag is een maan-dag, snappie? Ha ha ha!’

‘Maar is Janneke Maan eerst helemaal rond en schilfert ze dan...’ probeert Ratata weer.

‘Eerst een schijfje!’ roept Triptronde.
‘Nee: een groot muntstuk!’ brult Gekjestekje.
‘Een sinaasappel!’ roept Triptronde weer. ‘Of nee: een bol kaas!’
‘De maan is een planeet die het zelf wel weet!’ giechelt Patsboem.
Vik schudt zijn hoofd: ‘Geen planeet, Patsboem.’
En dan Gekjestekje.
En Triptronde.
En... hou op!
En dat allemaal op het verjaardagsfeest van Ratata.

Vik maakt met zijn handen een toeter voor zijn mond. Door al dat gehassebas heen loeit hij:

‘LOOP NAAR DE MAAN!!’

Op het veld wordt het in een klap zo stil als... als... als op de maan. Je hoort zelfs het tikken van de nieuwe wekker. De maan wordt ondertussen al bleker en bleker.

Dan klinkt het plotseling: ‘KUKELUKU! KUKELUKU! KUKELUKU!’

‘Blups!’ doet Ratata.

‘Ips!’ hikt Triptronde.

‘Hoeba!’ schrikt Patsboem.

‘Hi hi hi,’ lacht Gekjestekje. ‘Dat was ik hoor.’

‘Vooruit, kwebbelaars,’ gromt Vik dan.

Hier en daar richt zich al een slaperige siepogende grolmopsplant op. Het wordt zoetjesaan tijd dat die opgewonden bende muisdieren hier opkrast. Kijk: Triptronde gaapt zo lang en zo wijd dat je zelf ook...

‘Whoeàà...’ doet Vik. Voor hem wordt het weer een drukke dag. De muisdieren mogen onder de wol. En hij heeft weer een lesje geleerd. Deze nachtelijke vergadering is in gekibbel veranderd. Het is dus weer eens bewezen: vergaderen doe je het best met zo weinig mogelijk. Anders komt er hommeles van. Nou, of toch: veel praat, en weinig daden.

Zeven

Waarin de kleuren een beurt krijgen

‘Ik vogelschrik – jij vogelschrikt – wij vogelschrikken – ik vogelschrok – ik heb vogelgeschrokken – de vogel is heel hard geschrokken – de ...’

Pief, Poef en Paf, de drie leerling-vogelverschrikkers, krijgen les van Vik. Vandaag gaat het over moeilijke werkwoorden.

‘... vo-gel-schrik-te – nee... opnieuw... vo-gel-schrok – ik heb vo-gel-ge-schrokken...’

De grolmopsen rollen hun bladeren op om het niet meer te moeten horen. Eindelijk is de les gedaan. De jonge vogelverschrikkers blijven nog wat na om te tateren. Na een moeilijke les heb je weleens wat getater nodig om te ontspannen. Ondertussen bekijkt Vik hun huiswerk van vorige week. De avond is al gevallen.

‘Als je schrikt, verander je van kleur. Ze zeggen weleens dat je dan bleek wordt van de schrik,’ zegt Pief.

‘Verbleken is gewoon verminderen van kleur,’ vindt Paf.

‘Als je het licht uitknipt, verliezen alle dingen hun kleuren. Donker is ook een kleur. Ik bedoel: zwart.’

‘Brr, wat een sombere kleur. Is het eigenlijk wel een kleur?’

Dat was Poef.

‘Ik hou het meest van rood!’ roept Paf. ‘Het is zo... zo warm.’

‘Mijn pa draagt altijd zwarte kleren. Of grijze. Heel chic, hoor.’

‘Mijn liefste dingen zijn allemaal roze: mijn portemonnee, mijn jas, mijn dagboek, de pen waarmee ik in mijn dagboek schrijf en soms de lucht waar de zon in zakt.’

‘Roze is voor baby’tjes!’

‘Fout: blauw!’

‘Nee, weer fout: blauw en roze! Dreumesen huilen minder wanneer ze blauw of roze worden ingepakt.’

‘Ja ja: tot dan iemand plotseling het licht uitknipt. Alles wordt zwart en het gaat van wèèèèèèèèèè wèèèèèèèèèè wèèèèèèèèèè!!!’

‘Wat ben jij toch een zwartkijker, zeg!’

Poef kijkt diep in de ogen van Pief. ‘Jij hebt bruine ogen.’

‘Niks van: groene.’

‘Nee: bruine.’

‘Zeg es...!’ stuift Pief op. ‘Ik kan het toch wel weten zeker? Het zijn mijn ogen hoor! Ik kijk er elke dag in, in de spiegel.’

‘Kijk maar uit dat je geen blauw oog krijgt,’ lacht Poef.

‘Een blauw oog?’ vraagt Pief verwonderd.

‘Precies. Een groot blauw oog. Paf kan heel goed boksen, weet je. Heeft hij van zijn broer geleerd. Dat is de kampioen van de Tien Velden.’

‘Ach zo,’ zegt Pief stoer. ‘Het zou wat. Dan heb ik alle kleuren van de regenboog aan mijn hoofd: een groen oog, een blauw oog, een beetje paars daarrond, wit haar en rode lippen. Maar boksen kan ik ook. Kijk zelf maar uit.’

‘Wat een kerel hé, die Pief?’ fluistert Poef in het oor van Paf. Pief heeft het toch gehoord. Hij krijgt een kleur. Twee rode blossen kleuren zijn wangen.

‘Toch heb ik groene ogen!’ houdt hij vol. ‘Onderwatergroene ogen zijn het, als van... als van een tijger, ja. Dat komt doordat ik veel spinazie eet. Bruin is eh...’

Hij denkt plotseling weer aan de baby'tjes in hun roze en blauwe pakjes.

'Wel, Pief? Wat is bruin?'

'Bruin is de kleur van luiers,' zegt hij dan. 'Het is lelijk, gewoon lelijk. Het is mislukt zwart. Het is... Het is bruin dat zwart wil zijn.'

Poef en Paf vallen bijna van hun stokje, zo hard moeten ze lachen. Die malle Pief is nu bloedrood geworden.

Vik kijkt op van het huiswerk. Dan begint hij een gek vers voor te dragen:

Bruin staat een beetje schuin.

Groen is een wonder doen.

Zonder geel is een ei niet heel.

Blauw is kou.

Een sikkepit is altijd wit.

Paars is een snotterende kaars.

Oranje loopt in een stoet zonder franje.

Het zwart zetten we apart.

Het kan niet goed tegen de regen.

Die kleurenboog vindt het veel te hoog.

Rare vogels, die malle vogelverschrikkers, al ben ik er zelf ook een, denkt Pief.

'Grrauww! Grrauww!'

Hij neemt twee reuzenhappen uit een strogele appel en hoort al niks meer.

Plaaggeesten!

Dan geeft meester Vik nieuw huiswerk op. Ze moeten tegen volgende week enkele minder bekende vogelsoorten uit het hoofd kennen: de pechvogel, de regenboogvogel, de spotvogel, de weefvogel, de onzichtbare vogel, de vogel-die-juwelen-steelt, de pioenrode turbogel en de vogel-die bruut-bruut-bruut-roept.

'Vooruit,' zegt Vik. 'En recht naar huis. Ik mag geen klachten over jullie horen.'

Wanneer alles weer rustig is geworden, tipteent meester Vik voorzichtig tussen de grolmopsen door. Hij begeeft zich naar de beek die achter de fabriek van de stierlantijntjes loopt. Daar probeert hij al driehonderd jaar ongeveer de maan uit het water te vissen. Dat is zijn hobby. De maan neemt immers bijna elke nacht een moonie van zichzelf... in het water van de beek. Dat probeert Vik eruit te scheppen. Het is hem nog nooit gelukt. Bijna had hij eens beet, maar toen begon die Wablaf zo'n hels kabaal te maken, omdat het volle maan was. Het is echter wel een boeiende hobby. Maanvissen is iets vreemds en iets spannends. Je weet maar nooit. En niemand ziet het. En niemand weet het.

'Hi hi,' grinnikt Vik. Hij gaat in het gras zitten, met zijn voeten in het zilveren water. Hij hoort in de verte weer Wablaf janken. Boliet de pechvogel is hem

waarschijnlijk aan het plagen. Die twee kunnen elkaar niet met rust laten. En Boliet blijft altijd heel laat op.

Zie: daar piept de maan al van achter een wolk. PLOP! Het water rimpelt plotse-
ling: de maan is weer eens in de beek gevallen.

Acht

Waarin Vik weer ziek wordt, maar...

De zon staat aan de hemel te fonkelen, maar Vik voelt zich helemaal niet lekker. Het is weer zijn hoofd. De stank van de fabriek is na de staking toch ietwat minder geworden. Misschien moet hij weer aan de zuivere lucht wennen. Hij besluit dokter Paradoks op te bellen, de specialist in neus-, keel-, oor- en stro-
ziekten.

Zo gedacht, zo gedaan. Vik wipt van zijn stok. Hij slaat zijn armen om zich heen om zijn bloedsomloop weer op gang te krijgen. Hij hupt over enkele grolmop-
sen, bukt zich en duwt wat bladeren weg. In een opkrullend blad bewaart hij zijn splinternieuwe AiFoon. Nu gaat hij in kleermakershouding tussen de plan-
ten zitten. Het nummer van dokter Paradoks zit al in zijn slimme AiFoon. Twee tikjes van zijn vinger en hij hoort al dat hij verbinding heeft.

‘Hallo, met het kabinet van dokter Paradoks. De... ‘

‘Hallo mevrouw,’ zegt Vik beleefd. ‘Hier Vik de vogelschrik. Kunt u de dokter even sturen, want ik heb koorts en mijn oor gloeit en zo kan het niet verder en ik heb helemaal geen fut.’

Even blijft het stil.

Dan zegt de mevrouw: ‘Hallo, met het kabinet van dokter Paradoks. De dokter is afwezig tot maandag. U kunt uw boodschap inspreken. Voor dringende zaken gelieve u te wenden tot dokter Parapluche. Zijn nummer is... ‘

‘Maar ik ken dokter Parapluche niet,’ onderbreekt Vik. ‘En ik weet ook niet of ik een dringend geval ben.’

Weer hoort hij een tijdlang niets. En plotseling: ‘Hallo, met het kabinet van dok-
ter Paradoks. De dokter is afwezig tot maandag. U kunt uw boodschap inspre-
ken. Voor... ‘

‘Maar dat hebt u daarnet al gezegd,’ merkt Vik op. ‘Ik heb u wel begrepen hoor. Ik zei alleen maar dat ik die andere dokter niet ken en dat ik niet weet of ik een dringend geval ben en van een boodschap om in te spreken weet ik ook niks af.’

Oef!

Hij luistert gespannen. De hoofdpijn zit nu ook al in zijn hoed. En dan herhaalt die stem verdorie nog maar eens: ‘Hallo, met het kabinet van dokter Paradoks. De dokter is afwezig tot maandag. U kunt uw... ‘

Asjemenou!

Verbaasd kijkt Vik naar zijn zo slimme AiFoon. Wat heeft dat ding rare kuren vandaag! Of zou die mevrouw misschien...

‘Maar mevrouw,’ probeert hij voorzichtig. ‘U zegt altijd hetzelfde. Ik...’

‘Hallo, met het kabi...’

Nu wordt het Vik echt te veel. Hij gooit zijn AiFoon weer in het opkrullende blad, springt op en rent terug naar zijn vaste stek. Hij klimt op zijn stok.

‘Heb je van je leven!’ mompelt hij opgewonden. ‘Stel je voor: bij dokter Paradoxs zit een vrouw die niet goed snik is! Ze zegt voortdurend hetzelfde en antwoordt nooit op mijn vragen. Zo kan ik tegen morgen dood zijn. Help! Zal ik sterven zonder doktershulp?’

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Hi hi hi hi hi hi hi hi hi hi! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Wat is dat nu weer? Het hele grolmopsveld begint te golven als de zee. Eerst merk je het bijna niet, maar het groeit razendsnel aan. Alle grolmopsen beginnen te lachen, zacht... harder... hardst... Ze schateren het plotseling uit. Het lijkt wel op een uitbarsting van een vulkaan. Een lachvulkaan.

‘Hé!’ schreeuwt Vik. ‘Hé! Jullie...!’

Hij begrijpt er niets van. Waarom...? Wat is hier nou gaande? Weer een staking? Een betoging?

‘STILTE!’ buldert hij dan. Ai, dat donderde echt wel pijnlijk in zijn zieke hoofd. Het wordt weer kalmer op het veld. Hier en daar hoort hij nog wat gniffelen en ginnegappen en grinniken. Boer Tractor komt kijken wat er aan de hand is.

‘Sstt!’ sist Vik.

Nu wordt het zo stil als in de woestijn. Alleen het zuchten van de wind in enkele bomen en het hijgen van ijverige mieren kun je horen. Boer Tractor haalt zijn schouders op en keert terug naar de boerderij.

‘Ik heb zeker een dagdroom gehad,’ mompelt hij. ‘Of misschien word ik wel te oud voor dit werk. Deze stiel is zwaar.’

Wanneer hij uit het zicht verdwenen is, fluistert Vik tegen de dichtste grolmopsplant: ‘Wel? Waarmee hadden jullie knollen en knullen zoveel plezier? Valt er wat te lachen met een zieke vogelschrik? Mijn hoofd is...’

O! A! Hij tast naar zijn hoofd. Weg pijn! Genezen! Dat zal van de verrassing zijn.

‘Nou, ook goed,’ broemt hij. ‘Dan maar geen dokter. Die is toch gek geworden. En zijn vrouw ook.’

‘Wil je het echt weten?’ vraagt de grolmopsplant.

‘Ja.’

‘Terwijl je aan het bellen was, is Fwiefwief de spotvogel overgevlogen.’

‘Nou en?’

‘Hij eh... hi hi hi,’ grinnikt de grolmops. Hij houdt een blad voor zijn mond om het niet uit te proesten.

‘Wel??’

‘Eh... op je hoed... Fwiefwief heeft eh... nou: je weet wel... eh... iets laten vallen. Je bent gebombardeerd.’

Vik grijpt naar zijn hoofd. Hij rukt zijn hoed af. En wat ziet hij op die mooie hoed van hem? De grote vlek van een kakbom!

‘Bàààhh!!’ doet hij, en hij valt pardoes van zijn stok.

Zou dat misschien iets met zijn hoofdpijn te maken hebben??

Negen

Waarin een mens zich een aap schrikt

Piet Snot hinkt voorbij. Op elke teen heeft hij een eksteroog. Dat doet pijn. Plotseling houdt hij halt. Hier is iets niet pluis. Hier is iets niet wat er anders wel is. Wat...

‘Ach!’ roept hij dan. ‘Hebbes! Mijn vriend Vik... Waar is verdorie mijn vriend de vogelschrik? Hij is foetsie!’

Piet Snot speurt het veld af. Niks. Geen kat te zien. Zelfs geen veldmuisje. Dan hinkt hij verder tussen de grolmopsplanten door. Tot hij op de plek komt waar Vik altijd de wacht houdt en het vogelverkeer regelt. Niks. Hij ziet alleen maar het gaatje in de grond, waar de stok normaal in steekt. Piet Snot fronst zijn voorhoofd.

‘Het is niet de gewoonte van Vik om er zomaar tussenuit te knijpen,’ mompelt hij. ‘Waar mag hij alle hier-en-ginders toch zijn? Zou er iets gebeurd zijn? Een spoedvergadering met nog andere vogelverschrikkers misschien? Een ontvoering? Een aanval van roofvogels?’

Hij houdt zijn hand boven zijn ogen, zoals de indianen het doen, om beter te kunnen speuren. Geen Vik te zien. Toen ik hem de laatste keer zag, was hij ziek, denkt Piet Snot. Hij hoestte verschrikkelijk. Hij is toch niet... toch niet... dood? Dat zou een ramp zijn. Vogelschrikken zijn nochtans mager en taai. Ja: beresterk. Je krijgt ze niet zo vlug klein. Het is vreemd dat de vogels nu ook niet nader durven te komen. Wat is hier aan de hand? Er is echt helemaal niks te zien... maar ook niks te horen. Alleen het gefluister van de wind en het geritsel van de grolmopsbladeren. Maar dat is altijd zo. Het valt niet meer op in de grote stilte. Piet Snot vindt het maar verdacht. Hij...

WHOEHAA!!

Hij schrikt zich een aap. Wat ligt daar!? Is dat... Is dat niet... ?? Ja, ajakkes: daar ligt Vik, languit, tussen de grolmopsen, ver van zijn vaste stek. Wat is er gebeurd? Piet Snot hinkt vlug op Vik toe.

UGGRRKK UGGRRKK UGGRRKK klinkt het van onder de hoed. Hoe dichtert Piet Snot nadert, hoe harder het gesnurk wordt. Ach, denkt Piet, onze vriend is in slaap gevallen. Misschien is hij wel toe aan een mafje-op-een-drafje. Een deugddoend dutje. Eventjes eh...

‘BOE!’ roept hij keihard.

‘BA!’ roept Vik. Hij vliegt overeind en botst tegen Piet op.

BOE! BA! klinkt het weer. AU! AU! Ze stoten met hun koppen tegen elkaar. Vik trapt op de eksterogen van Piet.

‘Hei,’ zegt Piet dan, wanneer ze hun pijn weg hebben gewreven. ‘Ik dacht wampelpel dat je weg was. Foetsie. Waarom... Beetje moe?’

Vik tuurt naar de zon. Hij heeft siepogjes. Zijn strohaar hangt wat slapjes over zijn voorhoofd.

‘Mm,’ doet hij. ‘Mm.’ Dan gaat hij weer liggen.

‘Hela!’ zegt Piet Snot verrast. ‘Hela! Ik ben het, hoor! En moet jij niet...’

‘Lamegrust,’ zegt Vik slaperig. ‘Het is Uitblaasdag.’

‘Hé?’

‘Uitblaasdag. De dag waarop alle vogelverschrikkers slapen. Basta. Lamenougrust. Slaap lekker.’

‘En de vogels dan?’ vraagt Piet nog gauw.

‘Geen probleem. We snurken zo hard dat die wegblijven. Ze denken dat er een mitraillette op het veld staat. Of een vogelkanon,’ mompelt Vik.

‘Whoehàhàhàhàhà.’ Hij geeuwt, draait zich om en tuimelt weer in soesland.

‘Wel duizend eksters!’ zegt Piet Snot. ‘Uitblaasdag! Daar heb ik nog nooit van gehoord.’

UGGRRKK UGGRRKK UGGRRKK gaat het weer.

Net alsof iemand hout aan het zagen is. Piet Snot haalt zijn schouders op en hinkt dan maar door. Op het dak van de fabriek zitten naast de schoorsteen wel duizend vogels.

‘Hi hi,’ grinnikt Piet Snot. ‘Die zitten te wachten tot Vik even niet snurkt. Ik steek hem even een handje toe. Ik heb een leuke verrassing voor ze.’

Hij haalt zijn katapult tevoorschijn en scharrelt in zijn zak. Daar bewaart hij zijn kiezelsteentjes en zijn kersenpitten. Hij gaat op een knie zitten en mikt nauwkeurig.

PAW!

Daar zoeft het eerste steentje door de lucht.

AU!

Duizend vogels klapwieken in een keer verschrikt weg.

Maar wie, o wie krijgt dat steentje – PATS! – in zijn oog?

Django! Die vreselijke Django.

Hij kwam net even boven de rand van de schoorsteen uit piepen.

‘OPZOUTEN UILSKUIKEN!’ buldert hij boos. Zijn getroffen oog krijgt al een mooie kleur.

WHOEHAA!

Piet Snot schrikt zich alweer een aap. Wat is dat nu weer? Een... een geest? Een schoorsteenspook? Een rookhoofd?

Zo vlug zijn benen en tenen hem dragen kunnen, hinkt hij weg. Nooit kom ik hier nog terug, denkt hij. Hier is inderdaad iets niet pluis. Dit is geen plaats voor een doodgewoon mens als ik.

Tien

Waarin Vik een toespraak houdt

Gelukkig. Het veld blijft. Er komt geen parkeerterrein. Geen supermarkt. Geen autoweg. Niets.

‘Dat komt door de labberdoedas die ik die dure kerel gegeven heb,’ zegt Vik. Hij is zo fier als een pauw. Het is Ronnie de wezel die hem het goede nieuws brengt. Die weet het van Winnie, een andere wezel. En die heeft het gehoord van de vrouw van boer Tractor, die het vertelde aan... Maar het staat natuurlijk ook in de krant. En op sommige schermen van computers, tablets en slimme foons.

Maar Vik heeft geen krant. En het bericht verscheen niet op zijn AiFoon. Hij heeft ook wat moeite met het vreemde brabbeltaaltje dat de mensen schrijven en spreken. Dat heeft hij extra moeten leren. Hij kende tot dan toe alleen maar spijkerschrift: een soort geheimschrift dat alleen door vogelverschrikkers wordt gebruikt. Maar het lukt ondertussen wel. Hij kon bijvoorbeeld wel makkelijk die kwelbriefjes van een tijdje geleden ontcijferen.

‘Denk je heus dat het door die oorveeg komt?’ vraagt Ronnie. ‘Winnie vertelde me dat er gewoon geen centen zijn voor een warenhuis en een parkeerterrein en een autoweg. De dure heren vinden de prijs die boer Tractor voor zijn veld vraagt veel te hoog. Zo is dat. Ik denk niet dat jouw oorveeg... ‘

‘Hm hm,’ kucht Vik. ‘Toch denk ik... hm hm hm... ja ja. Nog bedankt voor het nieuws, Ronnie. Doe de groeten aan Winnie.’

‘Dag Vik.’

Ronnie schiet als een pijl uit een boog tussen de grolmopsrijen weg. Die hebben ook meegeluisterd. Ze beginnen opgewonden te fluisteren en te bewegen. Je zou denken dat er plotseling een hevige wind boven het veld opsteekt.

‘Stilte!’ roept Vik. ‘Stilte! Ik wil een toespraak houden!’

Ze zwijgen. Vik schraapt zijn keel.

‘Geachte dames en heren grolmopsen.

Zopas heb ik... ‘

leverzwijnen, muisdieren, pech- en spotvogels, het vliegvee, de... Ach: te veel om allemaal op te noemen. O, nog iets: iemand is bijzonder bang. Dat is Ronnie de wezel natuurlijk. En Winnie ook. Daarom zegt men soms: zo bang als een wezel.

Elf

Waarin iets onbegrijpelijks gebeurt

Oei. Uitkijken geblazen. Alarm.

Daar komt een jongen af. Hij moet zowat tien jaar zijn. Hij heeft een pet met oorkleppen op, zoals de piloten in oude films. Al vaker heeft Vik het aan de stok gehad met kleine durfnieten. Ze kunnen hem niet met rust laten. Weglopen... ? Ten eerste doe je dat gewoon niet. Ten tweede kan een vogelschrik niet zomaar vluchten: hij staat stokstijf en stevig in de aarde geplant. Ten derde blijft het veld dan onbewaakt.

Luister. De jongen zingt een liedje. Is het een kweliedje? Zoals die gekke verzen op die briefjes? Het klinkt toch weer als moeilijke mensentaal. Wat moet dat nou beduiden?

Tie dom tie dom tie dom dom dom

Tie dom tie dom tie dom dom dom

Aan de rand van het veld blijft hij staan. Nu stopt hij zijn vingers in zijn mond. Hij fluit hard en schel. Ffwwie-iett!! Ffwwie-iett!! Ai, dat gaat door merg en been. Drie keer doet hij het. Fluit hij naar een kornuit? Is het een geheim teken? Wacht hij op iemand? Geeft hij het sein voor een luchtaanval? Heeft misschien het Wabliefkind hier iets mee te maken? Nee: dat mag van zijn Bliefmoeder nooit op het veld komen.

O! Wat komt daar nu uit de lucht naar beneden? Vik wrijft zich de ogen uit. Ongelooflijk wat daar aan komt zweven! Een parachute! Asjeblijft. Er hangt nog een astronaut aan ook. De jongen met de pet zwaait met zijn armen. De astronaut zwiert met zijn benen. Dat moet een speciale taal zijn. Die begrijpen elkaar. Hupsakee, pardaf: daar landt hij in een geul tussen de grolmopsen. Enkele planten schrikken zich wel vijf tot tien spikkels extra. Die krijgen ze er niet meer uit. De parachute dwarrelt nu ook op aarde neer, boven op de astronaut. Op handen en voeten komt die een paar seconden later tevoorschijn. Hij is van kop tot teen in het zilver gekleed. Op zijn hoofd heeft hij een helm met een lange spriet. Net een reuzeninsect.

'Parlaspoediewoedieblups!' roept hij naar de jongen. Ondertussen worstelt hij met allerlei ingewikkelde touwen en gespen.

‘Tiedomtiedomdoewapieps!’ antwoordt de jongen.

Nu geven ze elkaar een hand. Dan vouwen ze samen de parachute op. Ze binden die op de rug van de man vast.

Vik durft geen sprietje te bewegen. Hij houdt zich muisstil. Maar hij kan zijn ogen niet geloven. Mensen landen op de maan. Jawel. Toestellen landen op Mars. Jawel. Astronauten leggen banen om de aarde af. Jawel. Maar wie landt hier nu potdorie op zijn veld? En waarom in hemelsnaam?

Nu legt de zilveren ruimtevaarder een arm om de schouder van de jongen. Samen stappen ze weg, ieder in een eigen geul tussen de grolmopsplanten. Ai, al dat zilver doet pijn aan de ogen. Ze bekijken die graatmagere vogelverschrikker niet eens. Met open mond staart Vik ze na.

‘Hei jullie!’ roept hij dan, wanneer die twee vreemde vogels uit het zicht verdwenen zijn. ‘Hei! Hebben jullie dat ook gezien? Begrijpen jullie hier iets van? Komt er oorlog misschien? Of is die man gemist van planeet?’

Enkele planten richten zich geeuwend op.

‘Whoeààà... Wa... Wat? Wablief? Pardon? Wat zeg je?’

‘Of jullie hier iets van begrijpen?! Jullie hebben toch ook die parachute en die ruimtevaarder gezien? En die jongen met die gekke pet?’

Verbaasd kijken de grolmopsen elkaar aan. Eentje tikt tegen de zijkant van zijn hoofd. Is Vik nou gek geworden?

‘Wat bazel je daar toch allemaal, Vik?’

‘Ja, wat bedoel je?’

‘Maar... maar hebben jullie dan... ‘

Vik wordt een beetje boos. Wat is dat nou! Heeft hij het gezien of niet?

‘Slaapkoppen!’ roept hij. ‘Er was hier toch zojuist... ‘

‘Je droomt hardop, Vik,’ zegt de hoofdplant van rij 3. ‘Ofwel heb je een zonnesteek. Ha: een astronaut hier op het veld! Maak dat je grootje wijs. Vik ziet ze vliegen, ha ha ha!’

‘Wel potvolblommen!’ roept Vik. ‘Bende gespikkelde sufferds! Als ik zeg dat... ‘

‘Gek stek kwebbelbek – Gek stek kwebbelbek,’ klinkt het in koor op de rijen 3, 4 en 5.

‘Ook goed hoor!’

Vik stampt met zijn stok in de aarde. Hij kruist zijn armen voor zijn borst, buigt het hoofd, sluit de ogen en zegt al niks meer. Maar kijk: wat zweeft daar nu weer door de lucht? Is dit een grap? Jawel hoor, zie je wel: een parachute, en nog een parachute, en er bengelt een astronaut aan, en aan de andere bengelt die jongen met zijn pilotenpet, en...

PLOF! PLOF!

'Ai! Au!' doet Vik geschrokken. Waar is hij? De kluiten aarde spatten tegen zijn hoed uiteen.

'Wakker worden! Vogels!' hoort hij roepen.

'Oei,' schrikt hij. Nu is hij klaarwakker.

De grolmopsen bewegen bang. Snel begint hij met zijn lange armen om zich heen te slaan. Ja, dus toch een luchtaanval. Kss... weg vogels! Heeft hij... Is hij werkelijk in slaap gevallen? Hij wrijft zich vlug de ogen even uit en mept dan weer in het rond.

'Slaapkop!' roept nu iemand uit de achterste rijen. Verdorie...

Is dit nu echt?

Is dit weer een droom?

Of is dit een echte droom?

Knijp even in...

Au! Niet zo hard!

Twaalf

Waarin het er stuift!

Op een nacht wringt Django zijn hoofd weer eens door de schoorsteen. Er hangt maar een dun schijfje maan. De fabriek en het veld zijn dus maar schaars verlicht.

Vik glijdt met zijn scherpe ogen telkens weer over de rijen slapende grolmopsen. Hij ziet heel goed in het donker. Hij is ook onvermoeibaar de laatste tijd. Hier en daar klinkt gesnurk, gegrom of gegrol. O, daar heb je ook die spuuglelijke Django weer. Vik is niet meer bang voor hem. Hij kent hem al een beetje. 'Blaffende honden bijten bijt,' zei de pa van Vik soms. Dat wil zeggen: wees niet bang voor bullebakken of schreeuwlelijkerds. Die hebben alleen een probleem met zichzelf. En die vogelschrikpa kon het weten: hij werd asjeblijft zo maar eventjes 384,5 jaren oud.

Ach, daar heb je die knotsgekke vogelpolitieagent weer, denkt Django. Die moet het verkeer regelen in de lucht, boven die stomme spikkelplanten. Wat een vreemd beroep toch: dag en nacht stilstaan, met je ene gestrekte arm naar het oosten wijzend en met je andere gestrekte arm naar het westen wijzend. Moet je echt betoeterd voor zijn. Krijgt die kerel dan nooit eens de kramp?

'Hei!' roept Django.

'Sstt!' doet Vik. 'Ze slapen!'

'Ach ach toch,' spot Django. 'Hier onder mij wordt wel dag en nacht gewerkt hoor. Pff, die bende slaapkoppen van jou. Wat voeren die eigenlijk uit?'

'Vergis je niet, rookspook. Boer Tractor en zijn dieren kunnen niet leven zonder ze. Ik moet erover waken dat de vogels ze niet opeten vooraleer ze helemaal

volgroeid zijn.'

'Zijn het dan zulke lekkernijen?' grinnikt Django. 'Bah! Grolmopsen op mijn bord! Ik mag er niet aan denken. Hu!'

'Die fabriek van jou stinkt anders ook nog aardig hoor,' antwoordt Vik vinnig. 'Dat is de vooruitgang hé. De wereld heeft nu eenmaal stierlantijntjes nodig.' Django's kop wiegt hevig heen en weer. Straks tuimelt hij er nog eens echt af. Zou hij dan wegzeilen, als een ontsnapte ballon?

'Hé,' wijst Vik plotseling. 'Wat is dat daar? Ruzie gehad? Mooi blauw oog hoor. Iedereen wil wel van die mooie blauwe ogen, ha ha ha!'

Django had zijn hoofd wat gedraaid, zodat zijn gezwollen oog nu goed te zien is. Het heeft nog altijd veel kleuren van de regenboog.

'O, dat,' mompelt Django. 'Ongelukje hé.'

'Ja ja,' grinnikt Vik.

'En jij?' vraagt Django dan. Hij knikt naar de grijze vlek op Viks hoed. 'Eh... beetje pech gehad? Dat moet wel een heel grote vogel geweest zijn, ha ha!'

'O, dat,' mompelt Vik. 'Ongelukje hé.'

'Ja ja,' grinnikt Django.

Vik plukt aan zijn sik. Hij herinnert zich de hoedpijn nog.

Django krabt zich in zijn baard. Hij herinnert zich het oogsteentje nog.

Het schijfje maan snijdt nu een donkere wolk in tweeën. Het wordt een ietsepietsie helderder.

'Wat zie jij er toch armetierig uit zeg,' begint Django weer.

'O ja? Vind je? Heb je ooit al een vogelschrik met das en maatpak gezien? We zijn er om te verschrikken hoor! Niet om er mooi uit te zien. En waar is de rest van... van jou? Ik zie altijd alleen maar dat rare hoofd van je. Bang om je helemaal te laten zien? Te dik om helemaal uit de schoorsteen te geraken?'

'Jij bent maar een mannetje van stro en vodden, poeh. Ik kom uit een andere wereld. Daar begrijp jij geen snars van.'

'Je bent een stinkerd!'

'Wat!? Dat is een zware belediging! Mager kreng, lelijke donder, kop dicht, of ik...'

'Wedden dat je niet eens die schoorsteen kunt verlaten? Wedden dat je geen lijf hebt? Dat je alleen maar een kopdonder bent? Ik heb tenminste nog twee armen!'

'Hèhè, val maar niet van je stokje, schraalhans.'

'Schreeuwbek, ik ben helemaal niet meer bang voor je.'

Django kleurt nu ook nog wat groen. Hij staat op springen. Hij rekt zich zo ver mogelijk uit, dat wil zeggen: zijn dikke hoofd begint nu op een fluit te gelijken. Misschien spat hij wel uit elkaar.

Dan begint het vuurwerk!

STIJVE HARK!
STELTLOPER!
SMEERPOETS!
LOMPERIK!
UILSKUIKEN!
STROVENTJE!

ZUURPRUIM!
DIKDOENER!
BEN JE ZELF!
POTTEKIJKER!
GEBRADEN HAAN!
ROOKWORST!

Zo gaat het nog een hele tijd door. De grolmopsen worden wakker. In het oosten verschijnt al een streepje licht.

‘Al wat je zegt, ben je zelf!!’ schreeuwt Django ten slotte. Hij duikt als de weerlicht in zijn vuile schoorsteen weg. Zo, nu heeft hij alleszins het laatste woord gehad.

Vik balt zijn vuisten. Het kraakt al hier en daar onder zijn jas. Oppassen, denkt hij. Kalm blijven, of er schiet niet veel meer van mij over. Dan voelt hij wel duizend ogen op hem gericht. Dat is een naar gevoel. Een beetje beschaamd staart hij naar het noorden, waar helemaal niks te zien is.

Dertien

Waarin tumult uitbreekt en ook een wonder gebeurt

UK! IK! OEPS! UP!

Het is geen ziekte. Geen gewoonte. Geen gek liedje. Geen aftelrijm of – UK! UMPF! Pardon – geen spelletje. Nee: het is – OEPS! – doodgewoon de hik. Vik de vogelschrik heeft de hi-IK-ik!

‘Pardon!, moet je dan zeggen,’ zegt een grolmops.

‘Pardaf!’ antwoordt Vik. ‘Denk je dat – OEPS! – dat ik honderd keer pardon! ga zeggen, telkens als – UK! – ik...’

Grolmops nr. 138 roept: ‘Ik ken een goed middeltje tegen de hik. Zeven glazen water.’

Grolmops nr. 8 zegt: ‘Nee: je wijsvingers in je oren en je neus stevig dichtknijpen.

‘Ja – UK! – ja! Probe – HE! – er jij dat maar eens!’

‘We moeten hem eens hevig doen schrikken,’ fluistert nr. 204. ‘Zo hevig dat hij de stuipen op het lijf krijgt. Zo raakt hij van zijn vervelende hik af.’

‘Maar hoe breng je een vogelschrik nou zelf aan het schrikken?’

‘Tja...’

De grolmopsen schrikken zelf, telkens als Vik hikt. Die wordt zo rood als een kreeft van al dat gehik. En ze blijven hem allemaal met hun honderden spikkels maar aanstaren. Is hij misschien een wereldwonder?? Hij krijgt het zowaar op zijn heupen.

‘Wel?’ roept hij plotseling. ‘Komt er nog wat van? Doen jullie me schrikken of

niet?’

‘BROEAAAHHH!!’ brult de allergrootste grolmops.

‘Pff... ‘ doet Vik. ‘Moet dat iets verbeelden? Ik heb – UK! – IK! – OEPS! – UMPF!
– eh... ‘

Daar begint het weer.

‘JE STAAT IN BRAND, VIK!’ schreeuwt de hele achterste rij nu.

‘O ja? HIK!’

‘PAS OP! EEN BOMMENWERPER BOVEN JE HOOFD!’

‘Zeg eens, zo gaat het – UK! – niet hé,’ protesteert Vik. ‘Jullie moeten mij heel onverwacht doen schr – IK! – ikken. Nu weet ik dat jullie... ach... ‘ En hij hikst rustig verder. Het houdt maar niet op. Maar het doet wel pijn. In zijn keel en in zijn borst. Telkens als hij hikst, wipt zijn hoed mee op. En zijn jas hangt ondertussen als een vlag halfstok. Wat doe je daar nou aan?

Maar... wacht even. In het pikdonker van de schoorsteen zit Django stiekem te grinniken. Hij heeft alles gehoord.

‘Ha ha, hier zit de wonderdokter. IK zal hem van die hik af helpen,’ bromt hij. Wanneer de schafttijd in de fabriek is aangebroken, en de arbeiders een pauze houden om wat te eten, sluipt Django naar de opslagplaats waar de verse stierlantijntjes liggen, zitten en hangen. Sommige zijn nog niet helemaal droog. Andere wachten nog op een rood lapje. Ze wachten er, tot ze naar de warenhuizen en de openbare markten worden gebracht om er verkocht te worden, of tot er bestellingen komen.

‘Jij, en jij, en jij, jij, jij, jij, jij, jij, jij daar, jij, en jij, jij ginder, jij ook, ja, jij, en jij, jij, jij, jij en jij... meekomen.’

Met een kudde van 19 stierlantijntjes klimt hij weer zijn roetzwarte schoorsteen. In zijn ene hand houdt hij tien stierlantijntjes; in zijn andere negen. Voorzichtig gluurt hij over de rand van de schoorsteen. Zijn blauwe oog is ondertussen al flink aan het genezen.

UK! HIK! UPS!

Ja ja. Het is nog altijd van dat.

‘Hi hi,’ grinnikt hij. Dan stopt hij tien stierlantijntjes in zijn grote mond, haalt diep adem en PLOP! PLOP! PLOP! PLOP! PLOP! PLOP! PLOP! PLOP! PLOP!
AU! AU! AI! AI! AUAUAUAUIAIAI!

Vik schrikt zich een driedubbele bult. Hij beschermt zijn arme hoofd met zijn armen. Wie neemt hem zo plotseling en zo gemeen onder vuur??

‘Hela! Hela! Wat moet dat... ! ‘ roept hij met gesmoorde stem. ‘Ai! Au! Dat doet pijn hoor!’

‘AHAHAHA!!’ buldert Django. ‘Pak aan, lelijke hikstok! Hier komen we!’ Weer schiet hij een halve kudde roodlapjes op de arme vogelschrik af. Dat worden vast 19 blauwe plekken, blutsen of builen.

‘Mijn hoed!!’ schreeuwt Vik. ‘Mijn jas! Au! Ai! Hou op! Gemene... Ai!’
‘Zo,’ zegt Django tevreden.

De stierlantijntjes liggen nu her en der rond de vogelverschrikker verspreid. Ze wrijven hun pijnlijke blauwe plekjes en herschikken hun rood lapje voor hun oog. Ook zijn vinden het niet leuk. Wanneer ze van de schrik bekomen zijn, hollen ze vlug naar hun opslagplaats terug. Vik durft nu eindelijk weer op te kijken. De aanval is gedaan.

‘Lelijke stinkzwam!’ roept hij naar Django. Hij heft zijn arm en balt zijn vuist. Django grijnst gemeen en duikt in de schoorsteen weg. Tja, weer herrie dus. Maar het is toch voor iets goed geweest.

‘Zie je wel,’ zegt grolmops nr. 204. ‘Ik had gelijk.’

Veertien

Waarin Vik een collega op bezoek krijgt.

Vroem Vroem Vroaaarr Papapa pappappprrrr....

Op het weggetje naast het grolmopsenveld houdt een snelle glanzende motor halt. Het is Krakkemik de vogelschrik. Hij komt van ver, van een veld ergens tussen het zuiden en het westen. Daar bewaakt hij meer dan duizend kaasplanten. Op dit ogenblik doet zijn boer de kaasplanten eruit. Ze zijn groot genoeg om verkocht te worden. Zo heeft Krakkemik nu kaasvakantie. Van de gelegenheid maakt hij gebruik om zijn collega Vik een bezoek te brengen.

Hij zet zijn helm en zijn motorbril af. Hij stapt uit zijn zwartleren pak. Hij legt een ketting met een hangslot om zijn voorwiel. Het slot heeft een geheime cijfercode.

‘3-6-9,’ mompelt Krakkemik.

Klik klik klik. Klaar is Kees. Nu kan niemand zijn supersnelle mooie machine jatten. Hij heeft er vele jaren voor gewerkt en gespaard. Dan doet Krakkemik een beetje gymnastiek. Hij buigt door zijn benen en zwaait met zijn armen. Van zo’n lange rit is hij stijf geworden. Dat is eigenlijk ook zo’n beetje de beroepsziekte waar iedere vogelverschrikker aan lijdt.

‘Hei! Kameraad!’ roept hij dan naar Vik.

‘Hei! Krakkemik! Welkom op mijn veld! Kijk uit waar je stapt, met die grote zevenmijlslaarzen van je,’ zegt Vik.

Met reuzenstappen komt Krakkemik nader. De grolmopsen trekken hun bladeren in. Ze durven zich niet te roeren. Zo’n grote kerel met zo’n daverende machine! Hola! Kijk: wanneer hij naast Vik staat en die de hand drukt, zie je dat hij wel een hoofd groter is dan hun baas.

‘Ben ik even blij dat ik geen kaasplant ben,’ fluistert een piepklein grolmopsje met maar twee spikkeltjes bang.

‘Sstt, zwijgen, jochie,’ sist een buurman.

‘En hoe staan de zaken hier?’ vraagt Krakkemik. ‘Kan ik een handje of een arm-pje toesteken?’ Met gespreide armen gaat hij naast Vik staan. Zie die gespierde stroballen in die mouwen eens! Van schrik en kracht gesproken! Op het veld kun je nu een speld horen vallen.

‘Wel, we mogen niet klagen, collega,’ antwoordt Vik. ‘De verkoop van het veld gaat gelukkig niet door. Django houdt zich tamelijk koest. Mijn grolmopsen zullen over anderhalve maand wel geogst mogen worden. Als het weer meezit natuurlijk.’

‘Tuurlijk. Hoorde ik daar onlangs geruchten over een staking?’

‘O, maar dat probleem is opgelost hoor. Het was maar een simpele stinkstaking.’

‘Stinkstaking?’

‘Ja. Ik bedoel: het was de schuld van die fabriek daar. De achterste rijen wilden niet meer groeien. Maar ik heb onderhandelingen gevoerd met Django. Alles is weer okidoki.’

‘Dat is goed,’ broemt Krakkemik. ‘Je moet er stevig de hand in houden. Ikzelf heb nu twee weken kaasvakantie. Wat heb je te drinken, vriend Vik?’

‘Ik kan je een lekker glas vogelwijn aanbieden, collega Krakkemik.’

‘Dat is prima. Een streling voor de tong en het gehemelte.’

Vik haalt zijn lijffles tevoorschijn, uit zijn binnenzak. Hij schroeft de dop eraf en giet die vol.

‘Alstublieft. Proost.’

‘Proost.’

Ze klinken en drinken: Vik uit de fles, Krakkemik uit de dop.

‘Beregoed, heel lekker,’ likkebaardt Krakkemik. ‘Maar ik moet uitkijken: ik moet nog rijden, weet je.’ Hij wijst naar zijn motor. ‘Ik mag straks geen vogelvlucht nemen, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Ha ha! Prachtige machine hoor,’ zegt Vik. Hij is een beetje jaloers.

‘Heb jij een vervoermiddel?’

‘Eh... nee,’ antwoordt Vik. ‘Maar dat komt nog wel. Na de oogst vraag ik boer Tractor om opslag. Ik wil meer betaald worden voor dit lastige werk.’

‘Tja, maar mijn veld is ook een stuk groter hé. Ik verdien meer dan jij,’ zegt Krakkemik.

Opsnijder, denkt Vik.

‘Wil je een proefrit op de duozitting?’

‘O nee! Ik mag het veld ab-so-luut niet verlaten. Nee, dank je.’

Heel hoog in de lucht cirkelen enkele pechvogels. Boliet is er ook weer bij. Ze

zijn nieuwsgierig. Wie is die grote zwarte kerel? Wat voor machine staat daar zo hevig te glanzen en te schitteren dat het pijn doet aan de ogen??

‘Kijk,’ wijst Vik. ‘Daar heb je die stomme pechvogels weer. Nu durven ze vast en zeker niet meer te naderen, ha ha ha!’

‘Wacht maar tot ik mijn knallende machine weer start!’ snoeft Krakkemik. Hij spant zijn strobundels in zijn jasje om er nog sterker uit te zien. ‘Het lijkt wel een heuse mitraillette. Rakke takke takke takke.... In geen jaren zul je hier nog vogels spotten, beste vriend!’

‘Ja... ‘mompelt Vik ‘Ja... ‘

Dat was nou ook niet echt de bedoeling.

‘Schenk je nog wat vogelwijn? Hij bevalt me prima. Mijn keel is dolgelukkig.’

‘Alstu.’

Hupsakee! Met een zwaai van zijn arm giet Krakkemik de wijn in zijn keelgat.

‘Uch-uche-uche,’ doet hij dan. ‘Uche-uche-uche-uche... verdomd... ik... uche-uche... ‘

Wel een minuut lang blijft hij hoesten en proesten. De tranen springen hem in de ogen.

PLETS!

Hela! Wat valt daar plotseling op zijn glanzende machine??

En nog eens... PLETS!! Op zijn blinkende helm?? PLETS! PLETS! OP zijn zadel?

PLETS! Op zijn bundeltje dure zwartleren motorkleren? PLETS! PLETS! PLETS!

De collega-vogelverschrikkers merken er niks van. Na een tweede glaasje, nou: dopje volgt een derde. En een vierde. De fles raakt leeg, maar geen nood. Vik bukt zich. Hij graaft in de aarde achter hem. Daar bewaart hij een voorraad vogelwijn. Ha, vogelwijn. Ja hoor, vrijwel ongevaarlijk. Maar een hele fles? Acht doppen wijn in één graatmagere vogelschrik? Een halve fles in één magere lat? Hm... daar wordt al wat heen en weer gewiebeeld. Gastheer Vik begint over zijn woorden te struikelen. Die grote zwarte kerel morst op zijn kaasbeste jas. Ai, ai. ‘ZZZ... Zul je nog wel mmmet die gggglanzzzende mmmotor kunnen rrijden, Kkkkkgggr-akke- akkemikske?’

‘Hakke... hakke hakke tuut tuut weg zijn wij... ‘ zingt Krakkemik.

Ze schateren het uit. Hoog boven hun hoofden schateren ook de pechvogels uit. KRI! KRI! KRI! roepen ze. Maar dat horen de drinkebroers niet.

‘El zit een vel... vel... versieling... versiering op je ggekke hoe... oed,’ hikt Krakkemik. ‘Ha ha ha: wat heb jij nu op je koppie koppie gehad, arrrme drrommel! Heeft de pp... pechvogell iets la... laten vvalen?? Whoehàà! Ik sssterfff van het lach... lachen hahahahaha!’

‘Ha ha ha ha!’ lacht Vik. ‘Wat je zzeget, bb... ben je zzelf! Wwie laatst lacht...

best... eh... best... je wwweet wwel... ' Hij schenkt nog eens in en zet ook de nieuwe fles weer aan zijn mond.

En de mooie motor? Die supersnelle fonkelende machine?

Die is ondertussen al net zo gespikkeld als de grolmopsplanten. Krakkemik zal op zijn neus kijken. Ook tijdens de vakantie moeten vogelverschrikkers op hun hoede zijn. Je weet maar nooit.

Hoe het er daar verder nog aan toeging?

Krakkemik bleef nog op het veld van Vik tot hij weer fit was om veilig te rijden.

Maar eerst volgden nog

1. Veel hoofdpijn
2. Een grondige schoonmaakbeurt

Nou, het was een bezoek geweest om nooit meer of zo vlug mogelijk te vergeten. Kies maar.

Vijftien

Waarin een heuse vogelsnood uitbreekt

Hongersnood is gebrek aan voedsel of een overvloed aan honger. Watersnood is veel te veel water of gebrek aan land. Vogelsnood is ook erg. Bij een vogelsnood is er geen tekort en geen teveel. Er heerst alleen heel grote verwarring onder al wat veren en pluimen heeft. Dus ook onder de vogelverschrikkers.

Duiven tsjilpen, mezen oehoeën, eksters kirren, stadsmussen snateren, kraaien piepen, vinken krassen, meerkoeten fluiten, meeuwen tjiftjaffen, merels krijzen... Kortom: als een kat zou blaffen of een hond miauwen, zou het net zo erg zijn. Het schijnt ook (dat hoorde Vik onlangs vertellen) dat bij een vogelsnood zelfs geloei en geknor onder het vliegvee is waar te nemen. Van verwarring gesproken.

Wat is nu de oorzaak van zo'n vogelsnood? Droogte kan hongersnood veroorzaken. Een dijkbreuk of hevige regens zorgen soms voor watersnood. Maar een vogelsnood? Hoe komt die er eigenlijk?

Al vele eeuwen lang heeft men onder de vogelverschrikkers dit probleem bestudeerd. Al van hier nog arenden, condors en andere grote vreemde vogels over velden en bossen scheerden, vormde dit soms een mysterie. Ook nu nog. Toch wordt het probleem minder, want vandaag de dag tref je het meeste gevogelte in etalages en vrieskasten aan.

Vik heeft er zo zijn eigen mening over. Op een bloedhete dag slaat de vogelsnood weer toe. Deelt de gloeiende zon misschien zonnesteek uit? De vogels zijn zo in de war dat Vik er eerst medelijden mee heeft. Hij jaagt ze niet eens

weg. Ze zitten verdwaasd in een lange rij op het dak van de stierlantijntjesfabriek: tsjilpende duiven, oehoeënde mezen, kirrende eksters, snaterende stadsmussen, piepende kraaien, krassende vinken, fluitende meerkoeten, tjiftjaf-fende meeuwen, krijsende merels... Het gevederde volkje heeft echt het noorden verloren.

Vik luistert naar het vreemde vogelkoor. Het klinkt allemaal heel gek. De zon blijft maar ongenadig haar gloeiende pijlen naar de aarde afschieten. Het is meer dan dertig graden boven nul. Zelfs Vik zweet dikke druppels. Ze sijpelen tussen zijn stroharen door. Hij heeft zijn hoed tussen de grolmopsen gegooid en zijn jasje open geknoopt. Toch kunnen vogelverschrikkers heel goed tegen de vlammeende zon. Dat moet wel.

Zou die hitte misschien voor al die vogelverwarring zorgen? Dat is precies wat Vik ervan denkt. Allemaal goed en wel: vrij als een vogel in de lucht rondzwieren, zwaluwen die mooie patronen breien, mussen die heel hoog blijven hangen en stoeien, merels die duikvluchten ondernemen, leeuweriken die bidden... Maar is dat wel gezond, zo dicht bij de zon? Kunnen vogels, net als mensen, ook een zonnesteek krijgen? Zo'n aanstekelijke zonnesteek? Zodat ze helemaal niet meer weten waar ze het hebben?

Dat is wat Vik ervan denkt. Die stomme vogels vliegen allemaal veel te hoog. Van die brandende zon gaan ze helemaal uit de bol. Alleen een vogelschrik is daartegen bestand. Vogels niet. Mensen evenmin. Die worden dan gebraden. Kijk: bij zo'n hitte knoopt boer Tractor een bolletjeszakdoek op zijn hoofd. Die beschermt hem tegen de zonnestrallen. Een keer heeft hij dat niet gedaan. Drie dagen lang moest hij het bed houden. Hij was zo verward dat hij Latijn en Grieks sprak tegen zijn boerin. Hij wist niet eens meer waar onder was of boven. Grinnikend staat Vik de taterende rij op het dak van de fabriek te bespielen. Maar dan... Schijnt de zon ook voor hem te hard? Zou hij niet beter zijn gekke hoed weer op zijn gekke hoofd zetten? Alle gekheid op een stokje: is dit... vogelschriksnood??

'Ahahahahihahihahiha... ' schalt het over het veld. 'Ahahahahihahihahiha!'

In een klap zwijgen de vogels. Wat hebben we nu?

'De vogelschrik is niet goed snik. Hij heeft het ook te pakken,' kirt Rikus de Ekster.

En ja hoor...

Zestien

Waarin leven en werk van de grolmopsplant wordt beschreven

NAAM: grolmopsplant. Kort: grolmops, normaal met kleine letter. Bijvoorbeeld: plant eens een grolmops. Als aanspreking met een hoofdletter. Bijvoorbeeld: 'Ben je betoeterd, Grolmops?' Iedere grolmops heeft een nummer. Bijvoorbeeld: nr. 1, nr. 70, nr. 341.

FAMILIENAAM: geen. Behoort wel tot de lage veldplanten.

KLEUR: eerst onderwatergroen, dan wijnflessengroen, ten slotte spinaziegroen. Gespikkeld. Hoe ouder, hoe meer spikkels.

ZAAITIJD: maart. Alle vogels zijn verlekkerd op de gr-zaadjes.

OOGSTTIJD: september. Sommige vogels snoepen ook graag van de bladeren.

VIJANDEN: de vogel, hagelbuien, parkeerterreinen, autowegen, warenhuizen.

BESCHERMERS: de vogelschrik.

LEVENSLOOP: van grolmops tot eetbaar siergroen. De boer verkoopt de volwassen grolmopsen aan warenhuizen, winkels en groothandelaars. De wortel gaat eraf. De bladeren worden apart verkocht. De wortel wordt alleen door ooievaars gegeten. Bij feestdagen kent de verkoop van grolmops een piek. Een beetje groen kan immers wonderen doen.

PRIJS: schommelend. Een halve kilogram grolmops kost zo veel (of zo weinig) als een kilogram boter.

WEETJES: in Donesiën zijn er velden vol rozenrode grolmops. In Roemenië ook. Bulgarije kent de rozerode variant. Dat komt natuurlijk door de bodem. De Amerikaanse grolmops is veel kleiner dan de Europese. Sinds 1953 is de grolmopsluis uitgeroeid. Grolmops bevat vitamine B en D. Kopen dus! En opeten! Thee van verse bladeren van de grolmopsplant is een goed middel tegen verzuuring, haarpijn en lastige kleuters.

VERSPREIDING: je vindt de grolmops overal waar boeren zijn.

NOG WAT DITJES-EN-DATJES: bij nacht rolt elk blad zich als een haring in azijn op (of als een ansjovis in een blik). De kleine haartjes op de buitenkant van elk blad maken bij lichte wind een grommend geluid. (Ook bij sterke wind natuurlijk).

In 1917 en in 1943 mislukte in Europa de grolmopsoogst. In 1917 werden immers overal loopgraven aangelegd en in 1943 hotsten overal legertanks rond. De telers van grolmops hopen dat er nooit meer een oorlog komt.

Zeventien

Waarin een achtervolging wordt ingezet

Poink poink poink poink.

Vogelverschrikkers blijven niet altijd stilstaan.

Poink poink poink poink.

Vik hupt kriskras door het veld. Hij wil in hoogsteigen persoon enkele grolmopsen bekijken. Doen ze het wel goed? Vooral de verste rijen wil hij even controleren. Die moeten niet denken...

Aan de zuidkant van het veld duikt iemand vlug kopje-onder. Het is Hanneke Hap. Ze komt hier vieruurslakjes zoeken. Die slakjes zijn lekkere hapjes voor de mensen. Hanne Hap maakt er vieruurthee mee. Het probleem is: die slakjes komen alleen klokslag vier uur tevoorschijn, elke middag. En Hanneke Hap is bang voor die gekke Vik. Zou hij het wel goedvinden dat zij hier op het veld vieruurslakjes oogst?

De grolmopsen kijken elkaar verbaasd aan. Mensen vinden ze al vreemd. En Hanneke Hap vinden ze alleszins een raar mensje. Het is een piepklein vrouwtje met een superlange paardenstaart tot op haar hielen. Misschien is ze maar anderhalve meter groot, maar dan is ook die staart zo lang. Ze heeft er kleurige linten in geknoopt, en strikjes, en zilverdraden. Je kunt niet raden hoe oud of hoe jong Hanneke Hap is. Ze ziet er zowel oud als jong uit. Komt dat door de vieruurslakjesthee misschien?

Poink poink poink poink!

Overal waar Vik passeert, trekken de grolmopsen even hun bladeren in. Voortdurend mompelt Vik iets onverstaanbaars. Over enkele zullen de planten geogst mogen worden. Het toezicht is nu belangrijk. Alles moet tiptop in orde zijn. Hier en daar deelt hij een tik uit. Of geeft hij een vermaning. Er zijn er namelijk altijd wel bij die het vertikken op te letten. Vooral de verste rijen, het dichtst bij de fabriek, krijgen zijn speciale aandacht. Vik herinnert zich de staking nog wel.

‘Hm hm,’ knort hij. ‘Niet mis’ – poink – ‘zie maar dat jullie’ – poink – ‘erbij zijn wanneer boer Tractor’ – poink – ‘voor de oogst komt.’ – poink – ‘Ik wil dat jullie’ – poink – ‘al-le-maal’ – poink – ‘de bladeren in de lucht steken als hij’ – poink – ‘als hij vraagt wie er geogst wil worden.’ – poink – ‘Allemaal, begrepen?’ – poink.

Ze knikken hevig. Ze zijn allemaal van goede wil. Ze zullen hun uiterste best

doen om het Vik en de boer naar de zin te maken. Ha, voor die Vik zouden ze wel...

‘Au! Potvolkoffie!! Alle theebuilen en -blutsen!!’

Verbaasd houdt hij halt. Wie... Wie is dat? Wie roept daar? De grolmopsen vlak bij hem bewegen zenuwachtig. Vlug geritsel... en...

‘Hela!’ roept Vik. Plotseling ontdekt hij iets gekks met iets langs eraan. Het rent halsoverkop weg.

Poink poink poink poink... Met grote hink-stap-sprongen probeert de vogelschrik het wegvlochtende ding te achtervolgen en bij de lurven te vatten. Of beter gezegd: bij de staart. Dat gaat heel moeilijk. Het (Wat?? Wat is het??) is zo snel als een haas. Overal dwarrelen kleurige lintjes en strikjes en zilverdraden in het rond. Het lijkt wel een heksje, met van dat haar van hier tot...

PARDAFI!

Daar smakt Vik tussen de grolmopsen neer. Hij is pardoes uitgegleden over enkele vieruurslakjes. In haar haast heeft Hanneke Hap die laten vallen. Of heeft ze dat met opzet gedaan?

Het vrouwtje van vier uur verdwijnt in de verte, met wapperende paardenstaart. Ze heeft onderweg meer dan de helft van haar slakjes verloren. Dat wordt maar een halve pot thee vandaag.

Vik spuugt een klont aarde uit. Bah. Hij krabbelt overeind.

‘Wat voor vreemd schepsel mocht dat wel wezen?’ vraagt hij zich hardop af.

‘En wat kwam het hier op mijn veld zoeken?’

‘Het is Hanneke Hap, het vrouwtje van vier uur op zoek naar vieruurslakjes voor haar thee,’ zegt grolmops nr. 90.

‘Ha... Ha... Ben je betoeterd?’ roept Vik.

‘Je hebt een theetante achtervolgd!’ zegt grolmops nr. 88. ‘Maar je was... ‘

‘Al goed! Al goed!’

Ze stikken weer van het lachen op het veld.

Poinkkrrr... poinkkrrr... poinkkrrr... poinkkrrr...

De vogelschrik huft weer naar zijn plek, maar trager dan daarnet. Alles kraakt en piept nu aan hem. Verdraaid vieruurspookje. Vallen over slakken?? Val nou dood!

Achttien

Waarin een tijd van gaan is aangebroken

De oogstmachine ziet er als alle andere oogstmachines uit: ingewikkeld en groot. SNAP! doet ze. De plant wordt gegrepen en uit de aarde gerukt. KNAP! doet ze. De bladeren, de stengel en de wortel worden van elkaar gescheiden.

HAP! doet ze. Het groen gaat in een grote zak. De stengels gaan in een grote zak. De wortels verdwijnen in nog een andere zak. Na elke rij spuwt de machine haar buit in de laadbakken van drie enorme vrachtwagens uit. Die staan op het weggetje aan de rand van het veld.

Overal op het veld hoor je kreetjes en gefluister. Dat is niet uit schrik of van pijn. Nee, dat is gewoon omdat het wat kietelt. Het oogsten is pijnloos. De grolmopsen zijn er ook trots op dat ze het veld eindelijk mogen verlaten.

Het is zo heet dat op de terrassen in de stad de parasols in brand vliegen. Op het strand aan de zee liggen mensen te bakken en te braden. Ze smelten bijna. Dat zie je aan hun zweet. Door de hitte is er ook een probleem op het veld. De negenwormen (die normaal maar om de 77 jaar uitbreken en aan de oppervlakte komen) zijn er weer. Ze komen zowat 28 jaar te vroeg, verrast door de hevige zon. Dat komt natuurlijk ook door de opwarming van Moeder Aarde. Omdat ze met z'n zovelen zijn, hinderen ze de oogstmachine. Mannen met bolletjeshalsdoeken en bretels moeten ze voortdurend weggagen, wegmeppen, wegsissen en wegschoppen.

Overal rond, naast en boven het veld zie je toeschouwers. Die willen het meemaken natuurlijk: Django, enkele nieuwsgierige zeilpaarden, de Bliefmoeder met Wablaf aan de lijn, boer Tractor en zijn boerin, de muisdieren, de heren doktoren Paradoks en Parapluche, Fwietfwiet de spotvogel, Boliet de pechvogel, Ronnie en Winnie de wezels, enkele regenboogvogels en een paar turbovogels. Ze komen ook afscheid nemen van de grolmopsen die Vik gedurende al die tijd stevig heeft bewaakt. Zelfs de spot- en de pechvogel zitten zwijgend toe te kijken.

Hoe is het nu met Vik de vogelschrik zelf? De oogstmachine draait in steeds kleiner wordende cirkels om hem heen. Met trots, vreugde en een klein beetje verdriet in zijn hart ziet hij de rijen grolmopsen een na een verdwijnen. Binnenkort zaait boer Tractor er nieuwe. Er is een tijd van komen en er is een tijd van gaan.

‘WAT MOETEN WE MET DIE MALLE KEREL HIER??’ schreeuwt de bestuurder van de machine plotseling. Vik schrikt zich een bult. Wablief??

‘AFBLIJVEN!!’ roept boer Tractor uit de verte. ‘VOLGEND JAAR HEB IK HEM...’

‘MAAK JE ER MISSCHIEN VOGELSCHRIKSOEP VAN?’ roept een andere helper.

PATS!

Met een flinke zwaai haalt Vik uit. Hij geeft de oelwapper een daverende oorveeg. Die vliegt eerst een halve meter de lucht in. Dan kwakt hij pardoes op zijn

zitvlees neer.

'AU! AI!'

Vlak daarna huft Vik met een gekke sprong weg. Hij rent ijlings naar de rij populieren naast de stierlantijntjesfabriek. Daar klimt hij tot helemaal in de top van de eerste populier. Als hij zijn hoofd naar rechts draait, kijkt hij recht in de ogen van Django. Als hij het naar links draait, ziet hij in de diepte het veld en de toeschouwers. Hij hoort ze roepen en schateren. Hij ziet ze wijzen. Die kerel is nu overeind gekrabbeld. Hij komt woest grommend op de boom afgestormd. Boer Tractor staat stomverbaasd met zijn hand boven zijn ogen naar de boom te staren. De machine is nu stilgevallen op het kale veld.

'Tfonge tfonge, dat if ferieus,' zucht Winnie de wezel.

'Ja, hiel komen blokken van,' knikt Ronnie.

Wat nu, gekke Vik?

Iedereen houdt de adem in.

Negentien

Waarin je maar door een paar supersterke pechvogels...

'Pot-ver-hier-en-ginder!' Heb je van je leven!' zegt boer Tractor eindelijk. 'Dat is niet de eerste keer dat die vogelverschrikker meppen uitdeelt, geloof ik. Die doet zijn werk wel heel goed, ha ha! Volgend seizoen wil ik die kerel vast en zeker weer op mijn veld!'

Hij kijkt toe hoe de helper die de dreun voor zijn raap kreeg Vik achterna probeert te klimmen. Iedereen begint nu te joelen. Ze kiezen partij voor Vik.

'VIK! VIK! VIK! VICTORIE! VICTORIE! VICTORIE!'

Zelfs de vreselijke Django knipoogt hem bemoedigend toe. Ook hij is supporter geworden.

Vik zwelt en groeit van trots, maar... daar komt dat kwade gezicht alsmaar nader. Hier zal het er stuiven! Zo hoog boven de begane grond! Brr... Vik krijgt er de kriebels van in zijn buik. Hij klemt zich stevig aan de bovenste tak vast. Naar beneden kijken durft hij niet meer. Het gesnuif van die kwade kerel komt dicht en dicht. Die kerel is zo boos als een geschrokken holenbeer. De kruin van de populier zwiept heen en weer, heviger en heviger. De zeilpaarden hoog in de lucht deinzen enkele stappen achteruit. Daar graait die vervaarlijke kerel al naar...

'OEWAA!!' gilt Vik. 'OEWAA... HEE... HEE... HUU... HUUUUUUUUUUULLLLLLPP!!'

Plotseling wordt hij als een veertje opgetild.

'BDOENK BDOENK BDOENK,' gaat zijn hart.

'HUU!!' Nu zweeft hij zomaar door de lucht.

‘HEEE... ‘ wil hij weer roepen, maar zijn keel is dichtgesnoerd en...

‘Tuttuttuttuttutt,’ hoort hij vlak naast zich. ‘Schrik niet, schrik der vogels, wij zijn het: Jee en Pee, de pechvogels.’

Het arme hart van Vik danst als een jojo op-en-neer. Wat is hij bang zo hoog in de lucht! Toch waagt hij het even opzij te kijken. Links en rechts van hem vliegen twee grote pechvogels. Ze houden hem met hun bek stevig aan zijn houten armen vast. Zo roeien ze langzaam de lucht, met statige vleugelslagen. Een vreemder vliegtuig vloog nooit over het veld.

In de hoge populier kijkt de woedende kerel met open mond het vreemde gevaarte na. Hij kan zijn oren en ogen niet geloven: een vogelschrik... gered door... door vogels?? Van pure verrassing tuimelt hij pardoos enkele verdiepingen lager.

‘Rrrr,’ rilt Vik. Dat is niet van de kou, want ze vliegen dicht bij de zon. In zijn magere buik kriebelt het geweldig. Hij verliest ook af en toe wat stro.

‘Waar moet je zijn?’ vraagt Pee de pechvogel.

‘Eh... Daar is de landingsbaan. Graag terug op het grolmopsveld,’ roept hij.

Dat is nu een goede plaats om te landen: alle planten zijn geoogst. Met een sierlijke duikvlucht strijken ze neer.

Plak plak plak plak plak plak!!

Alle toeschouwers klappen in hun handen voor de geslaagde stunt. Na enkele buitelingen staat Vik weer op zijn benen. Maar trillen doet hij nog wel. Dat was me wat!

Boer Tractor komt met uitgestoken hand op hem toegestapt.

‘Proficiat, meneer de vogelschrik. Mag ik u volgend seizoen weer op mijn veld tewerkstellen?’

Vik buigt beleefd: ‘Het is een grote eer voor u te werken, boer Tractor, maar eh... ‘

‘O? Ja?’

‘Eh... Ik wil wel wat meer verdienen, ziet u.’

‘Dat komt voor mekaar, beste Schrik. Eh... Vik.’

‘Prima. Dan koop ik mij alvast een splinternieuwe glanzende motor, een leren pak, laarzen en een helm.’

‘Wauw!’ doet de boerin verbaasd.

‘Ja,’ knikt Vik. ‘Een heuse motor. Dat hebt u goed gehoord. Dat is de vooruitgang. Dan rij rondjes om het veld, om de planten te checken en de vijanden te verjagen. Zo hoef ik niet altijd meer stokstijf te staan, als een agent, snapt u? Je wordt er alleen maar eh... stijf van.’

‘Ja... ja... ‘ mompelt boer Tractor. Een rare kwast, die vogelschrik.

De vrachtwagens rijden nu langzaam weg, elk met een berg knikkebollende maar gelukkige grolmopsen erop. De kerel die de dreun van Vik kreeg, maakt nog vlug een lange neus naar de vogelschrik. De toeschouwers gaan, vliegen, stappen, kruipen, lopen en hollen naar hun huis, hol, spleet, nest of grot. Django zinkt zuchtend in zijn duistere schoorsteen weg. Boer en boerin Tractor gaan hoofdschuddend naar de boerderij om centen te tellen. Vik wuift Jee en Pee de pechvogels uit.

‘We zijn er om pech te verhelpen hee!’ roept Jee nog.

Vik huft weer even op zijn plek. Hij kijkt over het kale veld uit. Hij knikt tevreden. Weer is een jaar verstreken. Dan bekijkt hij zichzelf. Wat ziet hij eruit! Tijd om een nieuwe plunje te zoeken.

Twintig

Waarin nog iets vermeld wordt

Schrik niet als je plotseling ergens een magere verfomfaaide kerel ontmoet die met gekke sprongetjes rond huft.

Schrik niet als je in je bord geritsel hoort en als een blaadje groen je plotseling met z'n ene oogje vriendelijk toe knipt.

-----EINDE-----